Sok mindent láttam, amióta idejöttem; Magyarország jó és rossz oldalát, kedves és rideg arcát. Annak ellenére, hogy önkénteseként én jöttem ide tanítani, sok része volt, amit itt ismertem meg, és volt olyan része is, amit pusztán önkénteseként megismerni nem tudtam. Bár vannak még ismeretlen részei, mégis, össze tudtam az egészet gyúrni egy országgá, több felől tudtam szemügyre venni, illetve megismerni.

Azok a dolgok amelyekre önkéntességem idején tettem szert, mind bennem élnek, és bennem is fognak élni. Bár a magyarországi JOCV befelyezi a tizenöt évre visszatekintő tevékenységét, de tapasztalatom szerint, az alatt az öt év alatt, amióta én itt vagyok a japán kultúra és a nyelv ismertsége tovább nőtt. A japán vállalatok térnyeréséből ítélve arra gondolok, hogy meglehet, a JOCV tizenöt éves munkássága kezdi most egyre jobban éreztetni a hatását. Mindenesetre büszkén gondolok arra, valahol az a tevékenység is tovább kell, hogy éljen, amit én végeztem abban a kicsi kis iskolában.

*　　*　　*

黒い目から見た青い目の国

太田　一世(14/2　柔道)

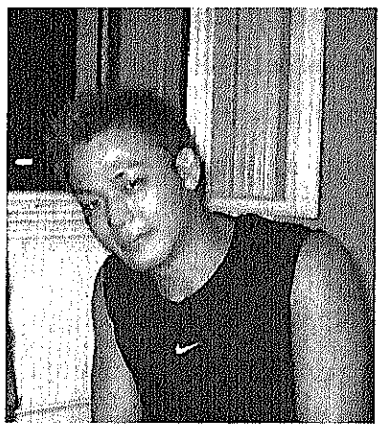

青年海外協力隊に参加することが決まりハンガリー共和国に赴任したのは、2002年の12月。日本からの長旅もはじめて見るヨーロッパの美しい町並みに感動し、一瞬疲れも不安も吹き飛んだのを今でもはっきりと覚えている。一ヶ月の語学研修を終え配属先である職業訓練学校に赴任した私は柔道環境のあまりの悪さに愕然としてしまった。畳一枚、柔道着一着なかったのである。その時が今にして思えば協力隊の洗礼を受けた瞬間だった。

そんなゼロからのスタートではあったが、同僚など学校関係者をはじめ協力隊員、事務所の協力を経て二年間の活動をまっとうできたことをまずもって感謝したいと思う。

この協力隊員だった二年間を振り返ってみて思うことは、自分自身本当によく笑っていたなあということ。海外経験もない私だが、ハンガリーで過ごした二年間正直つらいとは思わなかった。いろんな人に支えられ、何より生徒たちが本当に一生懸命だったとことがその理由だ。赴任前自分で感じていた国民性や、文化習慣の違いなど多くの問題は結局杞憂に過ぎなかった。帰国して日

本で日本人だけの職場にいる今となっては同じ日本人のほうがかえってやりにくいことが多いと感じる。こういった感覚も協力隊を経験できなかったらおそらく分からなかったことだと思う。

活動中の二年間でハンガリーに対して、どれだけのことができたかはわからないが、少なくとも自分と接したハンガリー人は外国人に対する偏見や不安といった類はなくなったのではないかと思っている。

私は現在ボランティアで地元の子供たちに週二回柔道を教えているのだが、この子供たちにも柔道を通じて多くの人とふれあい多くの人と対話し、自分を高めていける人間になっていってほしいと思っている。

Fekete szemmel nézett kékszemű ország

Ota Issei(14/2 cselgáncs)

2002 decemberében küldtek magyarországra miután eldőlt, hogy rész veszek a JOCV önkéntesi programjában. Ez volt az első hosszú utam és megérintett az európai városkép szépsége. Még most is tisztán emlékszem, hogy egy pillanat alatt elszállt fáradtságom és aggodalmam. Az egy hónapos nyelvi tréning után úticélként egy szakmunkásképzőbe kerültem kihelyezésre, ahol megdöbbentem a cselgáncs-környezet szörnyű állapotán. Nem volt egyetlen tatamijuk sem, se cselgáncsruhájuk. A mai fejemmel visszagondolva, ez vette le rólam a keresztvizet.

Hogy egyáltalán el tudtunk indulni a nulláról, és hogy két éves tevékenységemet hiánytalanul teljesíteni tudtam, azt a kollégáimnak, az iskolához tartozó többi személynek, az önkéntestársaknak és az iroda együtműködésének köszönhetem, és mindenek előtt hálás vagyok nekik ezért.

Ha visszatekintek erre akét évre, amit önkénteskénti töltöttem az jut eszembe, hogy tényleg sokat nevettem. Nekem, aki azelőtt még külföldön sem volt, az itt eltöltött két év őszintén szólva egyáltalán nem volt keserves. Ennek az volt az oka, hogy egyrészt mindenki csak támogatott, másrészt a diákok is valóban, teljes odaadással igyekeztek. A kiküldetésem előtt problémának érzett sok nemzeti, kulturális, szokásbeli különbség végül is abszurd félelemnek bizonyult. Sőt éppen fordítva, most, hogy már hazatértem és japánban dolgozom egy csak japánokkal teli munkahelyen, a velem azonos japánokkal együtt dolgozni nehezebb. Valószínüleg erre sem jöttem volna rá, ha nem szereztem volna önkénteskénti tapasztalatot.

Nem tudom, mennyire volt Magyarországnak hasznos az a két év amit én ott töltöttem, de remélem, hogy legalább azoknak akikkel én kapcsolatban voltam megszűntek a külföldiekkel szembeni előítéleteik és aggodalmaik.

Jelenleg is végzek önkéntes munkát; szülőföldemen tanítok cselgáncsot heti kétszer gyerekeknek. Ezektől a gyerekektől is azt várom, hogy a cselgáncson keresztül sok emberrel ismerkedjenek össze, sok emberrel beszélgessenek és oyan emberekké váljanak, akik méltán tudnak büszkék lenni önmagukra

*　　*　　*

上羽　貴子(15/1 日本語教師)

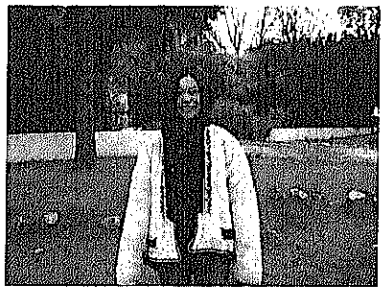

ハンガリーでの協力隊事業終了については、「とうとう来たか」という感想である。私が派遣される時からも、これで最後の隊員になるかもと噂されていたからである。語学研修が終わり赴任してからも、後任が来ないかもしれないと思い、自分の荷物を整理しながら、明け渡しのことを考えて家の片付けもしていた。しかし、配属先でもハンガリーでも最後の隊員となったのは、私ではなく私の後任であった。

帰国して1年ちょっとしか経っていないが、今となってはハンガリーにいたことが夢のように遠い昔のように感じられる。日本を出国した時の不安、ハンガリーに着いた時の期待と不安、様々なことで驚いたことが懐かしく感じられる。

ハンガリーでの思い出は、着任早々足の骨にひびが入る怪我をしたということに尽きる。しかし、そのおかげでハンガリーの人々の優しさに触れられたように思う。赴任して間もないのに、同僚の先生がお見舞いに来てくれたり、まだ挨拶しか交わしていないのに、同じ団地に住む人が買い物に行ってくれたりと、あまりにも親切で本当に驚いた。

活動については、自由選択科目ということで生徒にあまりやる気がなくて、授業をサボったりするものも多々いたので、悩んだりもしたが、総じて生徒たち個人は素直でかわいらしい子たちであった。

私の活動している2年半の間にハンガリーはEUに加盟し、その間にいろいろな西側のお店が増えたりして、ブダペストへ行くたびに変化を感じた。これからも日々変化していくと思うが、ハンガリーの人々の優しさや、素朴さはずっとそのままであって欲しいと思う。

協力隊事業が終了し、日本とハンガリーとの接点が今までよりも減ってしまうであろうことは、本当に残念である。そして、ハンガリー事務所がなくなってしまうことは、私にとっては「通っていた学校が廃校になり、無くなってしまう」というのと同じような寂しさがある。特にその場所へ行かなくても、いつもそこにあるのが当たり前のような気がしていたからだ。ただ、事務所はなくなっても、ハンガリ

ーが私にとって大切な国であるということには変わりない。協力隊でハンガリーに派遣されたことで、日本以外の国を知り、その国を好きになることができて、良い経験ができた。これからもハンガリーでの様々な経験は、いつも私の心の片隅にあるだろう。

Ueba Joshiko(15/1 japán nyelvtanár)

A magyarországi JOCV iroda bezárásával kapcsolatban úgy érzem, ennek is el kellett jönnie. Már amióta idejöttem azt rebesgették, én leszek talán az utolsó önkéntes. Ahogy végetért a nyelvi képzés és a szolgálati helyemre kerültem, akkor is úgy gondoltam, talán utánam már nem is jön senki, úgy rendezgettem a dolgaimat, hogy közben felkészüljek a lakóhely kiürítésére. Végül, sem a szolgálati helyemen, sem Magyarországon nem én lettem az utolsó, hanem az utánam következők.

Bár a hazatértem óta még alig telt el egy év, mégis, az, hogy Magyarországon éltem, most oly távolinak tűnik, mintha csak egy álom lett volna. Az az aggodalom, amivel egykor elindultam Japánból, másfelől az a várakozás és bizonytalanság, amit Magyarországra érkezésem után éreztem, ma már csak kedves emlék.

A magyarországi élményeiről az ugrik be, hogy közvetlen a szolgálati helyre való megérkezésem után lesérültem, elrepedt a lábcsontom. Viszont szerintem ez segített hozzá, hogy megtapasztaljam a magyarok kedvességét. Még csak szolgálatba sem álltam, máris jöttek a kollégák látogatni, épphogy csak bemutatkoztam nekik, a szomszédok máris bevásároltak nekem, mindenki annyira kedves volt, hogy megdöbbentem.

Maga a tevékenységem fakultációs foglalkozás volt és sokat aggódam amiatt, hogy a diákok nem nagy lelkesedéssel csinálják, sokszor volt hogy be sem jöttek az órámra. Általában azért nagyon aranyosak és segítőkészek voltak.

Az alatt a két és fél év alatt amíg én tevékenykedtem, Magyarország csatlakozott az EU-hoz, sok nyugati üzlet nyílt, és ha Budapesten jártam érezhetők voltak a változások. Gondolom, az ország most is nap-mint-nap változik, de szeretném, ha a magyarok megmaradnának olyan kedveseknek és egyszerűeknek mint amilyenek akkor voltak.

Azt, hogy a JOCV iroda megszűnésével valószínűleg csökkenni fog a kapcsolódási pontok száma Japán és Magyarország között, nagyon sajnálom. Olyan magárahagyottnak érzem magam, mintha csak az iskolámat számolnák fel. Azért is, mert szinte természetes volt nekem, hogy ott van, még akkor is, ha különösebb dolgom nem is volt ott. Az iroda ugyan megszűnik, de, hogy számomra Magyarország

mennyire fontos, az soha nem fog megváltozni.

A JOCV-n keresztül Magyarországra kerültem, megismertem egy Japántól eltérő országot, meg tudtam szeretni és jó tapasztalatokkal gazdagodtam. A magyarországi élmények mostantól is mindig a szivem csücskében lesznek.

*　　*　　*

大久保　理恵（15/1　日本語教師）

「大久保さん、ハンガリーに行ってもらえませんか。」

忘れもしない5年前の院試前日。JICAからの電話で、ハンガリーがどこにあるのか全く思い浮かばなかったにもかかわらず、「行きますっ！！」と即答していた。今思い返せば、なんて思い切りのよいことをしたのだろう。でも、そのおかげで、本当に充実した2年を過ごすことができた。

ハンガリーで私が配属された高校は、日本語が話せる同僚がいたり、歴代の先輩方が残してくれた教材や書籍などがあったり、一クラスが8名前後であったりと、日本語を教える上でとても恵まれていた。学生も宿題をしてこなかったり、テスト勉強をさぼったりすることはあるものの、基本的にまじめでユーモアがあり、授業は笑顔が絶えることがなかった。あっという間に前期が終り、1年が過ぎ、2年目に入ったかと思うと、あれ？もう帰国？と思うくらい、月日が流れるのは早かった。

帰国してハンガリーでの隊員生活を振り返るとき、いつも「充実した2年だったけれど何をして帰ってきたのだろう」と思う。スピーチコンテストの企画・運営？卒業試験制作？日本語教師会での活動？もちろん、これらも活動中真面目に取り組んだことである。しかし、一番に思い浮かべるのは同僚や生徒たちの顔である。日本語を勉強し始めの9年生をうちに呼んだときのうれしそうな顔。そのとき日本のカレーを作ってあげたのだが、絶対お箸で食べるときかなかったみんな。よほど「日本食は箸で！」という思いがあったのだろう。また授業中、休みのことを話すときの一生懸命な10年生の姿も忘れられない。ときどきハンガリー語と日本語が混じってしまい(、クラスで大笑いすることもあった。人にとってとても他愛のない日々のことであるが、それが今の自分を支えている気がする。

現在国内の大学院へ進学しているが、将来は日本語教師としてまた現場で働きたいと思う。学習者一人一人に真剣に向き合う姿勢を忘れずに。

Okubo Rie (15/1 japán nyelvtanár)

"Okubo kisasszony, volna szíves Magyarországra menni?"

Nem felejtem el azt a napot, egy nappal a záróvizsgám előtt telefonáltak a JICA-tól. Azt sem tudtam hirtelen, hogy az vajon merre lehet, de kapásból vágtam rá hogy "Megyek!!!" - Utólag visszagondolva, hogy én akkor milyen jól döntöttem! Sőt, ennek köszönhetően két tartalmas évet tudtam tölteni Magyarországon.

A középiskolában ahová kerültem, volt japánul tudó kollégám, elődeim tananyagot és szakkönyveket hagytak hátra, nyolc fős osztállyal dolgozhattam, úgyhogy azon túl, hogy japán nyelvet taníthattam még sok minden másban is szerencsés voltam. Volt ugyan, hogy a diákok nem írtak leckét, vagy nem készültek a dolgozatra, de alapjában véve kezdettől fogva vidámak voltak, jó hangulat volt az osztályban. Az első év egy szempillantás alatt elszállt, s bár úgy éreztem, épp csak elkezdődött a második év, máris nyakunkon volt a hazaút, oly gyorsan teltek-múltak a napok, hónapok.

Hazatérve, amikor visszagondolok a Magyarországi önkéntesi életemre mindig az jut eszembe, hogy "Két hasznos év volt, de vajon mit is csináltam ott?" Azt, hogy megterveztem és lebonyolítottam a szónokversenyt? Azt, hogy elkészítettem az érettségi anyagot? Vagy azt, hogy tevékenykedtem a japán tanárok szövetségében?

- Persze, hogy ezeket is becsülettel megcsináltam, de mégis, ami a leginkább eszembe ötlik, az a kollégák és a diákok arca. Az az örömteli arc, amivel a japán nyelvet akkor elkezdő kilencedikesek jöttek, mikor meghívtam őket magamhoz. Még a japános curry-t, amit készítettem nekik, azt is pálcikával akarták megenni, olyan lelkesek voltak. Nyilván, ha japán étel, hát pálcikával kell enni - gondolhatták.

Azután eszembe jut az a tizedikes is, aki az órán átszellemülten beszélt a szünidőről. Annyira beleélte magát, hogy össze-vissza keverte a magyar és japán szavakat és az egész osztály majd' megpukkadt a nevetéstől. Másnak valószínüleg nagyon gyerekesnek tűnhet az egész, de ez az, ami most is támasztékul szolgál nekem.

Jelenleg ugyan egy japán egyetemen tanulok tovább, de tervezem, hogy később japán nyelvtanárként visszatérek a színtérre, nem feledve, hogy diákjaimra egyenként komolyan odafigyeljek.

* * *

野田 祐作(15/3 野球)

私は、2004年4月から2006年9月までナジカニジャで5代目の野球隊員として活動させてもらった。帰国して1年も経過していないが、何だかかなり昔のことのように思えるのが、今の心境である。

2年5ヶ月のハンガリーでの赴任を振り返り、思い出すことはやはり野球のことである。赴任当初、諸先輩方には大変失礼であるが、5代目の隊員とはとても思えないほどチームの野球に対する姿勢が不十分であったと思った。しかし、それは当時私がまだ日本の野球と比べてしまっていただけで、私の考えも浅かったように思う。私も任期を終えて感じたが、言葉も文化も違うハンガリー人の心を根底から変えることは、極めて難しいことであり、日本と比べること自体が間違えであったように思う。私は、ナジカニジャの最後の隊員として何か大きなものを残すことはできなかったが、私の赴任当初に比べ、多少なりとも、言うことを理解してくれた選手たちがいたことは、協力隊員としてこの国に派遣された意義があったと思うし、大きな喜びでもある。

この度、ハンガリーへの青年海外協力隊派遣は、幕を閉じることとなり、寂しさを感じる。それと共に、ヨーロッパ連合に加盟したとはいえ、ハンガリーの野球はまだまだ援助が必要だと私は感じている。

この先、ハンガリー国内で野球がどの程度発展していくか。また、ハンガリー野球がヨーロッパ、あるいは世界の中でどの程度の地位を築くことができるかどうかわからないが、今後注目していきたいと思うと共に、またいつの日か、ハンガリーでユニホームをドロドロにして野球ができればと思う。

最後に、国籍を問わず、私が青年海外協力隊員としてハンガリーで活動するに当たり、携わっていただいた全ての方に。『Nagyon köszönöm szépen』

それと、野球を愛しているハンガリー人達へ。『Hajrá Magyarok!!』

Noda Yusaku(15/3 Baseball)

2004 áprilisától 2006 szepemberéig Nagykanizsán én voltam az ötödik önkéntes, aki baseball-osként tevékenykedett. Még egy év sem telt el azóta, hogy hazajöttem, de a jelen lelkiállapotomban is valahogy még mindig úgy érzem magam mint akkor.

Ha visszatekintek a két év öt hónapos magyarországi küldetésemre, persze a baseball jut az eszembe. Elődeim lehet hogy megsértődnek, de annak ellenére hogy ötödik önkéntes voltam, a szolgálatom kezdetén úgy éreztem, nincs még kellőképpen felkészítve ez a csapat a baseballra. Ám akkor szerintem felületesen gondolkodtam, mert a japán baseball helyzetével próbáltam őket összehasonlítani. Szolgálatom végén azonban már beláttam hogy a magyarokat, akiknek a nyelvük és a kultúrájuk is más,

gyökeresen megváltoztatni rendkívül nehéz, ezért már azzal bakot lőttem, hogy egyáltalán össze akartam őket hasonlítani. Bár a nagykanizsaiak utolsó önkénteseként nem tudtam maradandót hátrahagyni, de a kezdetekhez képest az, hogy voltak egyáltalán játékosok, akik megértették azt a néhány dolgot, az JOCV önkénteseként értelmet ad annak, hogy ebbe az országba küldtek, és nagy boldogsággal tölt el.

Sajnálom, hogy ez alkalommal a magyarországi JOCV befejezi tevékenységét és ezzel egyidejűleg úgy érzem, hogy az Európai Unióba belépett Magyarország baseballjának bizony, még mindig szüksége lesz segítségre.

Nem tudom megmondani, hogy hogyan fog ezután fejlődni a baseball belföldön, vagy hogy meddig küzdik fel magukat a magyarok az európai illetve a világrangadók mezőnyében, de oda fogok figyelni rá, és várom azt a napot amikor újra baseballozással koszolhatom össze a mezemet Magyarországon.

Végül, állampolgárságtól függetlenül, mindenkinek, akinek velem mint önkéntessel a magyarországi munkámban kapcsolatban volt, azt üzenem, hogy „Nagyon köszönöm szépen"!

A baseballimádó magyaroknak meg azt, hogy „Hajrá Magyarok!!"

*　　*　　*

山城　亮介(15/3　野球)

私達15年度3次隊が派遣されたのはハンガリーがEU加盟を果たした1ヶ月前の2004年4月でした。私の主な活動内容は、ヤーノシュショモリア　ラスカルスのチーム強化及び指導者の育成、ハンガリー北西部の野球人口拡大であった。

想い出はたくさんあるが字数も限られているので一つの事に絞って執筆させて戴きます。

私の所属チームは人口6000人の小さな町にある野球チームでした。野球場は選手達の手作りで私の世界で一番好きな場所である。成人チーム13名、少年チーム4名の計17名。大人の選手達は野球と、このチームを愛しており、情熱を持ったやる気のある選手ばかりであった。子供達も野球が大好きで田舎特有の人懐っこさがあり、とてもかわいい子供達であった。しかし、4名では野球ができない。あと5

名集める事が私の最初の課題でした。

2006年9月に町内の小学校の体育の授業を使わせてもらい野球紹介を行った。小学生達は初めて見るアジア人と野球というマイナースポーツに意外にも興味津々であった。道具の使い方もルールも知らない中で、個性的な投げ方、打ち方、捕り方を披露してくれた。それでも楽しく野球に触れてもらい、たくさんの子供達が野球の練習にやってきたが、日に日に人数も減っていった。新たに10名の子供達が野球を始める事になった。残ってくれた子供達も女の子や8歳、9歳の小さな子達等あまり運動能力は高くないが、個性的でとにかく野球が大好きな子供達であった。

2007年4月から少年チームもハンガリー国内リーグ戦に参加する事ができた。前年度優勝チームのナジカニジャ戦。この年は、子供達が野球を楽しめる事を第一目標とし、勝敗は二の次と考えていた。しかし、試合が始まると普段の何十倍という力とチームワークで大善戦。好プレー連発、ミス連発、ガッツ溢れるプレー、ホームスチール、泣きだす子有りと、終盤までリードした白熱した試合展開であった。最後は底力の差で結局7－9で敗れたものの、たった1試合でこれだけ劇的なチーム変わり方に驚かされた。2試合目も強豪のセンテンドレ戦。相手チームはみんな体格も良く上手な選手がたくさんいた。1試合目で自信をつけたチームは勢いに乗って10－7で初勝利。凸凹チームの快進撃に感動し、映画のワンシーンに自分がいる様な感覚になった。

日記より― 田舎の子供達が強いチームに臆する事なく立ち向かう姿に感動した。ビリ(大人の選手)と抱き合った！チーム一丸となれた。よく声を掛け合っていた。ゲルグー(投手)39アウト中30奪三振！疲れただろうな。トマーシュ(捕手)よくブロックし　　てくれた。チームをよく引っ張った。モーニ(女の子二塁手)ガッツあるプレーで良く頑張った！ヒットも打てた。ダニー(左翼手)打てなかったけど、腐らずに良く声を出した。

リチー(一塁手)ホームスチール良かった。―

その後、国内リーグを2位で通過し、プレーオフ準決勝で敗れはしたものの3位決定戦で勝利し、3位で初参加の年を終えた。

私が帰国した後も代表チームに少年チームから2名、成人チームから2名選出された事や、現在でも序々にではあるがチーム力が上がってきている事を聞く事が最高の喜びである。

私が2年間活動を全うできた事は、木村所長を始め、北山、上野両調整員や先輩隊員、同期隊員、後輩隊員や歴代の隊員、ハンガリー青年海外協力隊事業へ多大なるご支援して頂いた在ハン日本大使館、国際交流基金の方々の協力なしでは、成しえなかった事だと思います。また、わけのわからない、日本人を温かく迎えてくれたヤーノシュショモリアの皆さんには本当に感謝してもしきれないくらいです。

これからのハンガリー共和国と日本の友好と発展を祈念しつつ筆を置きたいと思います。

Yamashiro Ryosuke(15/3 Baseball)

Én a 15/3-as szolgálattételi egységgel kerültem Magyarországra, 2004 áprilisában, egy hónappal azelőtt, hogy Magyarország belépett az EU-ba. Fő feladatom a jánossomorjai Rascals csapat erősítése, vezetőképzés illetve az északnyugat-magyarországi baseball létszám emelése volt.

Sok emlékem van, de a terjedelmi korlátok miatt csak egyet írok most ide le. A csapatom egy 6000 fős kisváros baseball csapata volt. A baseballpályát maguk a játékosok készítették, ezért nekem ez a világon a legkedvesebb. A felnőtt csapat tizenhárom fő, az ifi csapat négy fő, összesen tehát tizenheten vannak. A felnőtt csapat játékosai szerették a baseballt és a csapatot, lelkes és tettrekész játékosok voltak. A fiatalok is szerettek baseballozni, vidéken ritka módon nyitott, kedves gyerekek voltak. Mégis, 4 emberrel nem lehetett baseballozni. Az volt az első leckém, hogy kerítenem kellett még öt főt.

A 2006 szeptemberi helyi általános iskolai tornaórát használtam fel arra, hogy népszerűsítsem a baseballt. Az általános iskolások talán még soha sem láttak ázsiai embert, és erről a kisebb sportágról sem hallottak, ennek ellenére érdekelte őket a dolog. Sem az eszközök használati módját, sem a szabályokat nem ismerték, mégis mindenki kipróbálta a saját dobási, ütési és elkapási módját. Így próbáltam velük megszerettetni a baseballt. Először sokan jöttek edzeni, de a számuk napról napra fogyott. Tíz új gyerek kezdte el tanulni a baseballt. Azoknak akik maradtak - kislányok illetve nyolc-kilelc éves kisgyerekek - sok ereje ugyan nem volt de szerették a baseballt.

Azután 2007 áprilisától az ificsapat is indulni tudott az országos ligán. Az előző évben nyertes nagykanizsaiakkal mérkőztek. Arra gondoltam, hogy ebben a korban még a játék élvezete fontosabb, mint az, hogy ki győz, ki veszít, de amint kezdetét vette a mérkőzés, a gyerekek vagy tízszeres erőbedobással játszottak, ügyes csapatjátékkal, szépen küzdöttek. Volt ott minden, jó akciók s rontások sora, bravúros játék, ügyes home steal, síró gyerek, végéig tartó irányadó szerep és kemény küzdelem. Végül ugyan az erőfölény miatt 7-9 -re kikaptak, de mindenesetre melepett, hogy egyetlen mérkőzés alatt milyen drámai átalakulás ment végbe a csapatban.

Azután a második mérkőzés is egy veterán bajnokkal, a szentendrével való küzdelem volt. Az ellenfél soraiban sok ügyes, jó fizikumú játékos volt. Az első küzdelemben magabiztosságot szerzett csapat meglovagolta a lendületet és 10-7-es fölénnyel megszerezte első győzelmét. Annyira megfogott, ahogy ez a szedett-vedett csapat lelkesen játszott, hogy máig olyan élesen emlékszem rá, mintha én is ott álltam volna köztük a pályán.

Egy részlet a naplómból - Megérintett, ahogy vidéki gyerekek nem félnek az erős csapatoktól és bátran kiállnak ellenük. Billyvel (felnőtt játékos) küzdöttek. Összeállt a csapat. Kiáltásaikból érződik, hogy jól kommunikálnak egymással. Gergő (dobó/pitcher) 39 embert out-ra küldött, abból 30-at úgy, hogy még a labdába sem ért bele. Biztosan kifáradhatott.Tamás (catcher/védő) jól blokkolt. A csapatot jól mozgatta. Móni (második bázis, lány)is bátran igyekezett, még előrébb vitte a mezőnyt. Dani (bal térfél) bár nem ütött, mégsem vesztette el a fejét. Ricsi (első bázis) ügyesen home steal-t szerzett.

Az országos liga 2. helyéről továbbjutva azután a playoff elődöntőben kikaptak, a harmadik helyért vívott döntőben viszont nyertek, így harmadikokként végezték bemutatkozó évüket. Miután hazatértem, két embert igazoltak le a válogatottba az ifi csapatból, és a felnőtt csapatból is és nagy boldogsággal töltött el, amikor hallottam, hogy a csapat azóta is tovább erősödik.

Nem tudtam volna a két éves szolgálatomat így befejezni, ha nem segitettek volna annyian nekem, élükön Kimura irodaigazgató úrral, valamint Kitayama és Ueno, (mindketten koordinátorok), köszönöm továbbá elődeimnek, a velem egyidőben szolgálatot teljesítőknek, az utánam következőknek, a veterán önkénteseknek, a magyarországi JOCV munkáját midenben messzemenően támogató Magyarországi Japán Nagykövetség és a Japán Alapítvány dolgozóinak, a fura japánokat szeretettel látó jánossomorjaiaknak is hálás köszönetem.

Végül, azt kívánom, hogy Magyar Köztársaság és Japán közötti barátság legyen s a két ország fejlődjék.

*　　*　　*

ハンガリー協力隊派遣事業終了にあたって

岩崎恵美(15/3　日本語教師)

私は、ブダペストから南へバスで2時間ほどのところにある、「ドゥナウイヴァーロシュ」という町の大学で日本語を教えていました。その大学は工業系の学科中心の大学で、学生たちは自由選択科目として日本語を学習していました。日本語を教える中でびっくりしたことは、学生たちはみんな、「日本語はいろいろな種類の文字があって、難しいからいい」と言っていたことです。日本の大学

生で、単なる選択科目にわざわざ「難しい科目」を選び、一生懸命勉強する学生がどのくらいいるだろうかと思い、改めて学生たちの意欲の高さに驚きました。学生たちの専攻は別の分野であり、単純に日本語に興味があるから、おもしろいから、勉強していたのです。そんな意欲的な学習者に囲まれ、自分ももっとよい授業をしたい、いろいろなことを教えてあげたいと感じていました。しかし、私にとって日本語を教えるのははじめての経験。またハンガリー語力の不足もあり、授業準備に追われる毎日。どんな教材を使って、どんな練習を入れて、どんな順番でしたらいいか。また、わかりにくいところはハンガリー語で説明できるように準備。毎日やることがたくさんあり本当に大変でしたが、同時にとても充実した時間でした。

学生にとって、日本というのは遠い国。そんな学生たちに日本を身近に感じてほしい、そう思って「日本人との年賀状交換」をしたこともありました。学生たちが「日本から手紙が届いた!!」と言って目をきらきらさせて喜ぶ姿を今も覚えています。

そんなドゥナウイヴァーロシュの短期大学ですが、わたしの任期終了とともに日本語の科目も終了せざるを得なくなりました。非常に残念な気持ちでいっぱいでしたが、学生たちは「これからも自分たちで勉強を続ける」と言って私を見送ってくれました。帰国してから約1年が経ちましたが、何人かの学生は自分で勉強を続け、日本語能力試験にも合格しています。そんなふうに勉強のきっかけづくりに携わることができ、本当にうれしく思っています。同時に、ハンガリーについてたくさんのことを教えてくれた、配属先のキシュ学長をはじめとする先生方、学生たちにも大変感謝しています。また、JICA事務所の木村所長をはじめとする、たくさんの日本人の方々にもご支援、アドバイスをいただきました。ハンガリーで貴重な経験ができたのも、まわりにいる多くの方々が支えてくださったおかげです。本当にありがとうございました。今後もハンガリーの益々の発展をお祈りしています。

A JOCV magyarországi tevékenységének befejezéséről

Iwasaki Megumi(15/3 japán nyelvtanár)

Én a Budapesttől úgy két órányira délre fekvő Dunaujváros főiskoláján oktattam japán nyelvet. Ipari főiskola volt, és a diákok választható tanegységként tanulhattak japánul. A japán tanítással kapcsolatban az döbbentett meg, amikor a diákok egyöntetűen azt mondták, hogy „a japán nyelvben sok az írásjegy és nehéz, ezért jó". Vajon hány olyan japán diák volna, aki a könnyű tantárgyak helyett direkt egy nehezet vesz fel, csak hogy utána megfeszítve kelljen tanulnia? – gondoltam a

hallgatók lelkesedésén ismét meglepődve. Ezek a hallgatók mást tanulnak főtárgyként, a japán nyelvet csak azért tanulják, mert valahol érdekesnek találják azt. Ilyen ambiciózus hallgatókkal körülvéve én is azon gondolkodtam, hogyan emeljem az órák színvonalát és hogyan tanítsak nekik meg minél többet. Igen ám, de nekem japán tanításban ez volt az elsö tapasztalatom. A magyar nyelvvel kapcsolatban is voltak még hiányosságaim és teljesen lekötött az órákra való készülés. Milyen tananyagot használjak, milyen gyakorlatot illesszek be, milyen sorrendben lenne jó? Azután előkészülni rá, hogy magyarul magyarázzam el, amit még nem értenek. A sok teendő miatt minden napom nehéz volt, de ugyanakkor nagyon hasznos is.

A hallgatóknak Japán egy távoli ország volt. Szerettem volna ha egy kicsit közelebb érzik magukhoz Japánt, ezért még a japánokkal való újévi képeslapváltásra is rávettem őket. Emlékszem, amikor csillogó szemmel jöttek újságolni, hogy japánból levelük érkezett.

Ez volt a dunaújvárosi főiskola. Az én munkám végeztével a japán nyelvi foglalkozásokat abba kellett hagyni. Rendkívül sajnáltam a dolgot, de a hallgatők azt mondták, hogy ettől fogva maguk fogják folytatni, amikor kikísértek. Hazatérésem óta közel egy év telt el. Néhányan a hallgatók közül maguk folytatták a tanulást, és sikeresen nyelvvizsgáztak. Nagyon boldoggá tesz, hogy okot tudtam nekik adni a tanulásra. És ugyanakkor nagyon hálás is vagyok mind Kiss igazgató úrnak akitől nagyon sok mindent tanultam Magyarországról, mind a tanároknak és a hallgatóknak.

Valamint Kimura úrral a JICA iroda igazgatójával az élen, köszönöm a többi japánnak is a sok segítséget, a tanácsokat, amelyeket tőlük kaptam. Azt, hogy magyarországon ilyen csodás tapasztalatot szerezhettem, annak a sok embernek köszönhetem, akik mellettem álltak és segltettek engem. Tényleg nagyon köszönöm, és Magyarországnak pedig azt kívánom, hogy fejlődjék lendületesen tovább!

*　　*　　*

～わたしの宝物、ハンガリー～

中田晃子（15/3 日本語教師）

Nさんは大学入学と同時に日本語を選択し、3年目に「日本語スピーチコンテスト」へ出場しました。

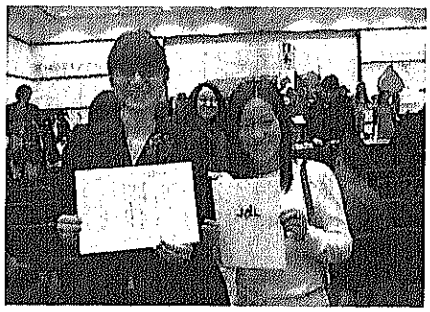

テーマ選びから始まり、それを文章にし、スピーチの練習に至るまで、いつも二人で頭を悩ませていました。Nさんは日本語が専門だったわけではなく、他の勉強も同時進行だったことを思えば大変だったと思いますが、実は私は少し楽しんでいる部分もありました。

というのは、2年前はひらがなやカタカナも読めず、何も分からなかったNさんが、今は「スピーチコンテスト」という大舞台に立とうとしているからです。

同時に、他の学生達の姿を一人一人思い出してみました。「あの頃はごめんなさいが言えなかった人がいたなあ。」「今はみんなよく日本語で話しかけてくるようになったなあ。」「宿題にも個性や創作性が見られるようになったなあ」など、色々な思いが駆け巡りました。気付かないうちに、学生達は一人一人成長していたのです。

Nさんと二人きりで向き合って初めて気づいた学生達の成長。授業がなくても毎日、日本語科の部屋に顔を出す学生や、いつも大人しいのにイベントがある時にはリーダーシップをとって進めてくれる学生など、個性豊かな学生達に囲まれて生活が送れたことは非常に貴重な経験となりました。3年間で自分がどう成長したかはまだよく分かりません。でも、学生達は着実に成長していました。

この経験をこれからの生活にどう生かすかは自分次第だと思います。だからこそ、この3年間で見たこと、感じたこと、考えたこと、ハンガリーのすべてを忘れないようにしたいです。(もちろん、ハンガリー語も！)

この3年間で、ハンガリー国の発展に繋がるような活動が出来たかと聞かれたら、正直、自信がありません。でも、「先生に会えてよかった、ありがとう。」と言ってくれた学生の言葉を胸に留め、彼らが何か得たもの、心に刻むものがあったとしたら、それだけで嬉しく思います。

最後に、ハンガリー生活中、様々な面でサポートして下さった学生の皆さん、アンナ先生、紀子先生、木村所長、奥様、北山調整員、上野調整員、マリーナさん、隊員の皆さん、合気道クラブの皆さんにこの場を借りて感謝の意を表します。

～Magyarország, a kincsem～

Nakada Akiko（15/3 japán nyelvtanár）

Amikor N-t felvették az egyetemre a japán nyelvet választotta és harmadéves korában jelentkezett a Japán Nyelvi Szónokversenyre.

A témaválasztással kezdte, majd megszövegezte, és a szónoklás gyakorlásakor nap mint nap kettesben törtük a fejünket. N-nek nem a japán nyelv volt a főtárgya, és ha arra gondolok, hogy egyidejűleg mást is tanulnia kellett, valószínüleg nehéz lehetett neki. Ugyanakkor, engem viszont szórakoztatott az, hogy N, aki két éve még hiraganát, katakanát sem tudott olvasni, most lám, a szónokverseny nagyszínpadán lép fel.

Megpróbáltam a többiek alakját is visszaidézni... „Sokan – már bocsánat – beszélni sem tudtatok akkoriban, most pedig már japánul szóltok hozzám." „A házi feledataitokon is már látszik az egyéniség és a stílus." ... – jöttek elő a különféle gondolatok. Mindegyikük nagyot fejlődött mire én észbe kaptam.

Fejlődésük akkor tűnt fel nekem először, amikor N-nel kettesben leültünk egymással. Nagy kincset érő tapasztalatot jelent nekem az, hogy színes egyéniségű diákokkal körbevéve élhettem; voltak, akik még akkor is bejöttek a tanszéki szobába, ha nem is volt óra, és volt, aki egyébként csendes volt, de ha valami esemény volt, rögtön felvállalta a többiek vezetését. Hogy a három év alatt én hogyan fejlődtem még nem tudom, de a diákok masszívan fejlődtek.

Hogyan is használjam ezt a tapasztalatot...? Majd eldöntöm. Éppen ezért soha nem akarom elfelejteni Magyarországot, azt amit láttam, éreztem, gondoltam ez alatt a három év alatt. (Persze a magyar nyelvet sem!)

Ha megkérdezik, hogy hozzátettem-e valamit Magyarország fejlődéséhez ezalatt a három év alatt, hát őszintén, nem is tudom tettem-e. De szívembe zárom mondatukat, amit nekem mondtak; Tanárnő, örültünk a találkozásnak! És ha volt valami amit tőlem kaptak vagy ami a szivükbe vésődött, az elég ahhoz, hogy boldog legyek.

Végül, kisajátítva ezt a helyet, szeretném leróni hálámat azoknak akik magyarországi életem alatt különféle helyzetekben segítségemre voltak; az összes diáknak, Anna tanárnőnek, Noriko tanárnőnek, Kimura irodaigazgató úrnak és a kedves feleségének, Kitayama és Ueno koordinátoroknak, Marinának, az összes önkéntesnek, és az Aikidó klub összes tagjának.

* * *

ハンガリーで3年過ごして

柳原　英里(15/3　日本語教師)

帰国してからふとした瞬間に、自分の中に根付いている「ハンガリー」を感じることがある。 人が鼻をすすっているのを不愉快に感じるとき、ちょっと問題があってもすぐに「ま、いつか～」と思ってしまうとき、などなど。 店員の態度が悪くても大して気にならず、逆にそれにいちいち腹を立てている友人が理解できなかったりする。 ハンガリーで過ごした3年間。 よくも悪くもいろいろな影響を受けたようである。 よりマイペースで、他人にも自分にも寛容で、細かいことを気にしない人間になったように感じる。

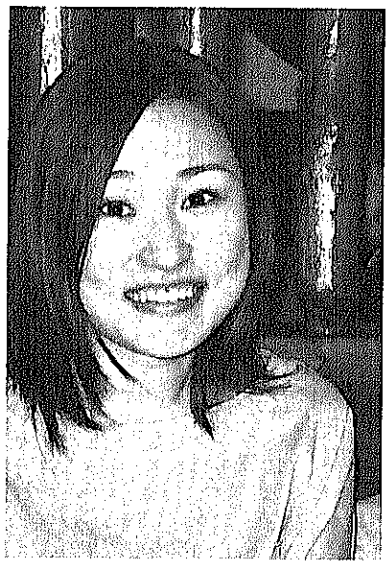

ハンガリーでは、本当にのんびりとした、ストレスフリーな生活を送れていたように思う。 私が常日頃接していたハンガリー人は、本当におおらかで親切な人が多く、言葉の問題などから出てくる私の数々の失敗も、いつも温かい目で見守ってくれた。 特に日本語の学生たちは本当に素晴らしく、優しい言葉や行動に何度泣かされたことかわからないくらいである。 皆で協力して作り上げた日本の日、サプライズで行ってくれた誕生日パーティー、涙が止まらなくなってしまったお別れ会など、忘れられない思い出をたくさんもらった。 彼らと巡り会えたことがこの3年間の一番の財産だといえる。

デブレツェン大学での協力隊事業は、私で最後となった。 これで日本語の授業がなくなってしまうというわけではないが、後任の隊員が来ない、というのはやはり寂しいものである。 私にとっては日本語教師としてデビューした大学であり、初めて教えた学生たちである。 今後も見守っていきたいし、いつか絶対また訪れたいと思う。 たまたま派遣されたハンガリーだが、多くの素晴らしい人に出会い、かけがえのない時間を過ごすことができた。 今後もなんらかの形でハンガリーと関わっていけたら、と思う。

温かく人間味があふれたハンガリー。 ハンガリーへ行くチャンスを与えてくれた人、応援してくれた人、ハンガリーで出会い、支えてくれた人、全ての人に感謝しつつ、原稿を締めくくりたいと思う。 Köszönöm szépen!

Három Magyarországon töltött év

Yanagihara Eri(15/3　japán nyelvtanár)

Ahogy hazatértem, egy pillantás alatt megéreztem, hogy nyomot hagyott bennem "Magyarország".

Gusztustalannak tartottam, ahogy odahaza az emberek szipognak mellettem, "Mindegy, majd megoldódik." - vágtam rá szinte automatikusan a kisebb problémákra, ésatöbbi, ésatöbbi. Nem izgatott, ha az eladó esetleg nem megfelelően viselkedett, sőt, épp fordítva, az idegesített, hogy barátom minden kis dolgon fennakad.

Szóval, három év Magyarország! Sok-sok hatás ért, jó is, rossz is. Úgy érzem, olyan ember lettem, akinek megvan a saját életvitele, aki toleráns másokkal és saját magával is, és nem akad fenn kisebb dolgokon.

Ahogy visszaemlékszem, Magyarországon igazán nyugodt, stresszmentes életem volt. Azok a magyarok, akikkel miden nap találkoztam, valóban nagyon kedves emberek voltak, átsegítettek engem a nyelvi és egyéb problémákból eredő kudarcaimon. Főként tanítványaim, a japánosok voltak valóban csodálatosak, kedvességükön annyira meghatódtam, hogy nem egyszer elsírtam magam. Sok feledhetetlen emlékem van róluk; a Japán nap, amit együtt szerveztünk, a születésnapi buli amivel megleptek vagy a búcsú, ahol a könnyem nem akart elapadni. Talán a három év alatt szerzett legnagyobb kincsem a szerencse hogy velük találkozhattam.

A Debreceni Egyetemen az én szolgálatommal fejeződött be a JOCV tevékenysége. Ha ez nem is jelenti azt, hogy abbamaradnak a japán órák, de némi szomorúsággan tölt el, hogy más önkéntes már nem követ engem. Én ezen az egyetemen debütáltam mint japán nyelvtanár, és ők voltak a legelső tanítványaim. Szeretnék mostantól is odafigyelni rájuk és majd egyszer mindenképp szeretném őket meglátogatni.

Engem váratlanul küldtek Magyarországra, de oly sok csodálatos emberrel találkoztam itt, hogy az itt töltött időt semmi mással nem cserélném fel. Szeretnék valamilyen formában továbbra is kapcsolatban maradni Magyarországgal.

Szeretetteljes emberek Magyarországa! Fogalmazásomat azzal zárom, hogy hálás vagyok mindazoknak, akiktől ezt a lehetőséget kaptam, azoknak akik segítettek, támogattak, akikkel Magyarországon találkoztam. Köszönöm szépen!

*　　*　　*

和田　陽子（15/3　日本語教師）

私の配属先は大学と小学校でした。赴任当初は大学生と小学生に教えるなんて、一体どうすればいいのだろうと正直戸惑いもありました。年齢層が違えば興味も違いますし、授業でできること

も全く違います。でも、今は悪戦苦闘していた頃もそれはそれでいい思い出です。大学と小学校で授業が持てたということは、結局は二倍楽しめたということですから。協力隊事業がハンガリーから消えてしまうということはハンガリーとの友好関係が終わるということでは決してありません。今後もハンガリーで出会った人々と共に友好関係を育てていきたいです。

Wada Yoko（15/3 Japán nyelvtanár)

Az én célterületem egy egyetem és egy általános iskola volt. Őszintén szólva, először zavarba ejtett, hogy hogyan is tudnék én egyszerre egyetemistákat is, meg kisiskolásokat is oktatni. Hiszen, ha az életkoruk különbözik, valószínűleg az érdeklődésük is különböző, és nyilván a között is nagy lesz különbség, amit az órákon el tudunk majd érni.

Most azonban már látom, hogy az akkori erőfeszítésem nem volt hiábavaló. Mert az, hogy mind az egyetemen, mind az általános iskolában népszerű volt az órám, tulajdonképpen kétszeres boldogságot hozott számomra.

Bizonyos vagyok benne, hogy a JOCV Magyarországról való kivonulásával sem fognak megszakadni az országgal való szoros baráti kapcsolatok. Én is, azokkal az emberekkel együtt, akikkel Magyarországon találkoztam, azon leszek, hogy baráti kapcsolataink tovább épüljenek.

*　　*　　*

ハンガリーでの二年間

近藤史章(16/2 柔道)

私がハンガリーに到着したのは12月の事でした。これから冬を迎えようという時期でもあり、とても寒かったのを覚えています。しかし、到着から一夜明け、ブダペストの町を見ると、建物は当然のことながらすべてがヨーロッパ風であり、歴史を感じる町並みは、ヨーロッパに来たんだなと言う事を実感させてくれました。

私の活動先は、首都ブダペストから南西へ240km。クロアチアとの国境の小さな町バールチでした。バールチには日本人はもちろんアジア人は一人もいません。最初は「なんだこいつは？」みたいな目で見られましたが、バールチはとても小さな町であり、すぐに私の事が広まり、バールチの

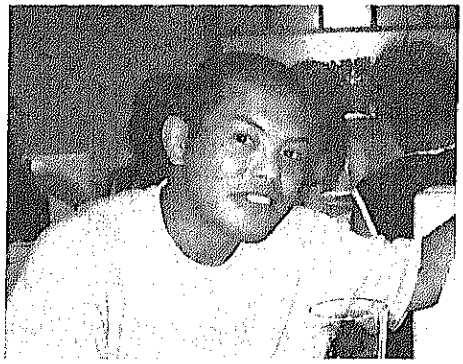

人たちと仲良くなっていきました。バールチという町は私にとって第二の故郷のようなものです。

わたしは、ここで二年間柔道の指導者として派遣されていました。柔道場は昔、ワイン倉だった地下室を改装し柔道場にしていました。そこには4歳から高校生までと色んな年代の生徒が柔道の稽古に来ていました。そして、ハンガリーの小さな町にも日本で生まれた柔道が伝わり、柔道の稽古に励んでいる生徒がいる事は、柔道が生まれた国から来た僕にとってはとても感動的でした。

また、ハンガリーの色んな柔道クラブで柔道を教えたいと思う気持ちと、色んな選手と柔道をやってみたいと言う気持ちから出稽古などにも行きました。最初は、片言のハンガリー語「柔道をやりたい」と言って色んなところを回りました。それが幸いして、二年目には色んなクラブからの出張指導の依頼、合宿の招待などを受け、ハンガリー各地で柔道指導を行う事ができました。

ハンガリーは日本に比べると柔道人口は多くはありませんが、柔道に対する理解度、実力は決して日本に劣らないのではないかと思います。ハンガリーに二年間派遣させてもらい、柔道の指導ができた事、異文化に触れ合えた事は、私にとって大きな経験となりました。そして、今でも配属先で私のカウンターパートであった方とは連絡を取り合っていますが、私が教えた生徒達は誰一人やめることもなく柔道の稽古に励んでいるとの事です。彼等の今後の活躍がとても楽しみです。そして、きっとこれから先、彼らと会うことがあると思います。彼等の強くなった姿を見るのが今から楽しみでしょうがないです。

2007年12月でハンガリー派遣事業は終了するのはとても残念です。しかし、今後もハンガリーで得た友を大事にし、ハンガリーと日本との架け橋なれればとおもっています。そして、ハンガリーで得た事を私なりに日本社会に還元していければと思っています。

Köszönöm szépen Magyar ország!!

Két év Magyarországon

Kondo Fumiaki(16/2 cselgáncs)

Amikor Magyarországra érkeztem december volt, épp a tél kezdete. Arra emlékszem, hogy nagyon hideg volt. Mégis, ahogy felvirradt a másnap és én szemügyre vettem Budapestet, az európai épületeket, a várost, ahol érezni lehetett a történelmi hangulatot, elfogott az érzés, hogy nahát Európában vagyok – nem mintha ez nem lett volna ugye magától értetődő.

Szolgálati helyem Budapesttől, a fővárostól 240 kilométerre, a horvát határ

közelében fekvő kisváros, Barcs volt. Barcson persze nemhogy japán de még ázsiai ember se lakik, először úgy néztek rám az emberek, mintha azt akarnák kérdezni, hogy „hát ezt a fickót meg honnan szalajtották?". Barcs azonban egy nagyon kicsi város, és gyorsan elterjedt, hogy ki is vagyok, ennek köszönhetően hamarosan jó viszonyba kerültem a barcsiakkal, és jelenleg is Barcsot tartom a második szülőhazámnak.

Itt voltam hát szolgálatban két éven át, cselgáncsoktatóként. Maga az edzőterem régen egy borospince volt, abból építették át cselgáncsteremmé. Oda jártak négy évestől középiskolásig edzeni, mindenféle korú diákok. Számomra, aki abból az országból jött amelyben a cselgáncs született, megható volt látni hogy egy ilyen kis városba is eljutott a judo, hogy itt is élnek olyan diákok akik a cselgáncs gyakorlataival kivánják magukat fejleszteni, tökéletesíteni.

Azután élt bennem egy vágy, hogy különféle cselgáncsklubokban judót taníthassak és szerettem is volna különféle sportolókkal cselgáncsozni, ezért néha külső edzéseket is látogattam. Legelőször magyar nyelven, ügyetlenkedve mondogattam mindenkinek, hogy judózni szeretnék, amerre csak megfordultam. Ennek köszönhetően a második évben már különböző klubokba, edzőtáborokba hívtak meg vendégoktatónak, és Magyarországon erre is, arra is lehetőségem adódott cselgáncsot oktatni.

Ha összevetem Magyarországot Japánnal a cselgáncsozók létszáma nyilván ott több, de a cselgáncs ismerete és a gyakorlati tudás tekintetében egyáltalán nincsenek lemaradva a japánoktól. Az, hogy két éves szolgálatomat Magyarországon teljesítettem, hogy judót tudtam oktatni és, hogy találkozhattam egy másik kultúrával számomra nagyon fontos tapasztalatot jelent.

Még most is tartom a kapcsolatot a szolgálati helyem vendéglátóival, és tudom, hogy azok közül akiket én oktattam senki sem adta fel, hanem mindenki lankadatlanul képzi magát az edzéseken. Nagyon kiváncsi vagyok mi lesz majd belőlük és a többiekből és biztos vagyok benne, hogy lesz még alkalmunk találkozni. Már előre várom, hogy lássam délceg alakjukat.

Nagyon sajnálom, hogy 2007 decemberében véget és a magyarországi önkéntesek tevékenysége. Híven meg fogom őrizni a barátságot, amit a Magyarországon szereztem, és szeretnék híd lenni majdan Japán és Magyarország között. Szeretném továbbá, ha a Magyarországtól kapott dolgokat a magam módján meg tudnám honosítani a japán társadalomban is.

Köszönöm szépen Magyarország!!

* * *

「2年7ヶ月の活動を終えるにあたって」

安達いづみ（16/2 日本語教師）

私は16年度2次隊として、2004年12月から2007年6月まで、テレーズヴァーロシュ2ヶ国語学校に、日本語教師として派遣されました。テレーズヴァーロシュ2ヶ国語学校は、ブダペストの街の中心にあり、1年生から12年生まで、約700名が学ぶ学校です。私はそこで9年生から12年生までの日本語の授業(選択必修)を、ハンガリー人のカウンターパトと一緒に担当しました。来た当初は、日本語の学習者は、全体で約40名ほどでしたが、年々学習者が増え、帰る年には、60名ほどに増えていました。協力隊が派遣されてから、私で6代目ですが、ハンガリーに、そしてこのテレーズヴァーロシュ高校に、日本語教育は確実に根付いたのだと感じていました。私は最後の隊員として、協力隊がいなくなった後も、ハンガリー独自で日本語のプログラムを続けていけるように、自分がいる間に何が出来るのかを、日々考えていました。

しかし最後の年の冬、突然、学校が合併されるという話が振って沸いたのでした。2004年のEU加盟により、国が大幅に財政政策を進め、まず学校や病院の大幅な合併を始めたのです。まず街の中心にあり、子供が少なくなっている6区がその対象になりました。テレーズ高校自体は、それほど生徒数は減っていなかったのですが、政治的な絡みがあったとも言われています。突然のことに生徒、教員、そしてPTAは皆驚き、役所に嘆願書を出したり、署名を集めたり、デモを行ったりしました。しかし皆の願いも空しく、2007年9月から、正式に合併が決まってしまいました。とりあえず現在日本語履修している9年生から12年生までは、合併後も日本語を続ける権利が保障されるらしいですが、いつも突然物事が決まるお国柄、先のことはわかりません。最後の協力隊員どころか、最後のテレーズ高校の日本語教師(ネイティブ)となってしまいました。来年度、学校は具体的にどうなってしまうのか、先生方はどのくらいリストラされてしまうのか、などなど、落ち着かない状況のまま、活動を終えることになってしまいます。このまま黙って帰国することは何か無責任のようだし、本当に残念です。

ただ協力隊が終了しても、学校がなくなっても、ハンガリーには日本語を学びたい学生が、まだまだたくさんいるということ、そして日本に興味を持ち、日本を好きな学生がたくさんいること、そんな人達と出会えたことは何よりの宝です。多くの素晴らしい経験をさせていただいたことを、心から感謝しています。これからもハンガリーの日本語教育が続き、日ハンの架け橋となる人材が育っていってくれることを願っています。

A két év hét hónapos befejezése felé

Adachi Izumi (16/2 japán nyelvtanár)

A 16/2-es szolgálati egységgel 2004 decemberétől 2007 júniusáig a Terézvárosi Kéttannyelvű Gimnáziumba kerültem, Budapest szivébe, ahol japán nyelvet tanítottam. A Terézvárosi Kéttannyelvű Gimnáziumban tizenkét évfolyamon összesen kb. hétszáz diák tanul, én a kilencedikesektől a tizenkettedikesekig tartottam (kötelezően választható) japán órákat egy magyar kollégával párban. Amikor ide érkeztem, kb 40 japán szakos diák tanult itt, azonban létszámuk évről-évre nőtt és az utolsó évben 60 fő körülre duzzadt. Én voltam a hatodik önkéntes, és éreztem, hogy Magyarországon, különösen pedig a Terézvárosi Kéttannyelvű Gimnáziumban a japán nyelvoktatás gyökeret vert. Miután én vagyok az utolsó japán önkéntes, minden nap azon gondolkoztam, hogy mit tudnék én ahhoz hozzátenni, hogy Magyarország akkor is tudja folytatni önerőből a nyelvtanfolyamokat, amikor a JOCV már nem lesz itt.

Mégis, az utolsó év telén kiderült hogy az iskolát egyesítik egy másikkal. Az EU csatlakozás miatt az állami tulajdonnal kapcsolatos politika megváltozott, ennek eredményeképpen az iskolákat és kórházakat sok helyen elkezdték összevonni. Ennek vált áldozatává az iskola, mely a hatodik kerületben, a város szivében áll, ahol kevés a gyerekek száma. A Terézvárosi Gimnázium létszáma annyira nem csökkent, mégis úgy tartják, volt valami politikai indok mögötte.

A hirtelen döntésen a diákok, a tantestület és a szülői munkaközösség is megdöbbent, petíciót adtak be az önkormányzathoz, aláírásokat gyűjtöttek, tüntetésekre vonultak ki, mégis a mindenki kérése ellenére eldőlt, hogy az iskolát 2007 szeptemberétől hivatalosan is összevonják.

Úgy tűnik egyelőre, hogy a kilencediktől tizenkettedik évfolyamig tartó japán nyelvoktatás jogai nem fognak sérülni az egyesítéssel, de az ország arculata nagyon változékony és semmit sem lehet előre tudni.

Nem elég, hogy én vagyok az utolsó önkéntes, de én lettem a Terézvárosi Gimnázium utolsó anyanyelvi tanára is. Vajon a következő tanévben konkrétan mi lesz az intézménnyel, hány tanárt fognak elbocsátani stb nem fogom már megtudni, mert ebben a jelenlegi labilis helyzetben fog végetérni önkéntesi szolgálatom. Tudom, hogy az, hogy most csendben hazamegyek esetleg úgy tűnik, kibújok a felelősség alól. Tényleg nagyon sajnálom, de ha vége is lesz a JOCV tevékenységének és, ha meg is szűntetik az iskolát, az, hogy még mindig sok diák marad aki szeretne japánul tanulni, hogy sokan érdeklődnek Japán iránt, és hogy sok diák szereti Japánt – ez nekem mindennél nagyobb kincs. Nagyon hálás vagyok, hogy sok csodálatos tapasztalattal

gazdagodtam. Az kívánom, hogy fennmaradjon a japán nyelvoktatás és, hogy tovább tudják oktatni a Japán és Magyarország közti hidat képező emberanyagot.

*　　*　　*

2年7ヶ月を振り返って

押川　貴子（16/2　日本語教師）

2004年12月1日、ハンガリーの地に降り立つ。寒さ厳しい冬。午後4時には暗くなり、街の人々の顔も暗く見えた。私の最初のハンガリーの印象は「くらっ！」であった。それから1ヶ月、ホームステイをしながら過酷な現地語学訓練を受けた。そして忘れもしない2005年1月10日、任地であるミシュコルツへ。初めて自分の住むアパートの部屋に足を踏み入れ、まだ何も置かれていない部屋を、これからどんな日々が待っているのかと期待と不安が入り混じる気持ちで眺めたことを鮮明に覚えている。それからの半年は戸惑い・失敗・落胆の日々。赴任早々、学級崩壊、アパートのトラブル、アジア人ということで偏見の目で見られるなど、日本では経験したことがなかったことが、次々襲ってきて、「暗黒の半年」というような感じだった。

「暗黒の半年」から抜け出すと、私の気持ちもだんだん変わってきた。ただハンガリーに慣れただけではない。ハンガリーの人たちから、私はたくさんのことを教えてもらった。自然・家族を愛し、文化・習慣を大切にする。彼らは私たち日本人が忘れていたことを思い出させてくれた。いろんな人たちに支えられて私は任期を終えようとしている。右も左もわからない私にいろいろ教えてくれた同僚たち、いつも心配してくれた知り合い・友人、相談にのってくれたハンガリーの協力隊仲間たち・事務所の方々にとても感謝している。特に生徒には本当に感謝している。私の拙いハンガリー語をわかってくれ、私の一番の理解者だった。みんなで作り上げた「日本の日」を私は忘れないだろう。日本語が好きだと言ってくれ、頑張って勉強している生徒の姿を見ると、2年以上ここでやってきてよかったなと思う。しかし、このように日本語熱が高まっている今、JICAが撤退することはとても残念に思う。私の配属先で私は6代目で、私の街で日本語といえば、配属先というように街では有名だった。これも今までの積み重ね、先輩方のおかげだと思っている。撤退後も生徒たちには日本語の勉強を何とか続けてほしい。

いろんな経験をした。外国に一人で住むということは大変だということ、一人では生きていけないことを改めて知った。人の冷たさ、そしてそれに勝る暖かさを感じた。そんな2年7ヶ月だった。ハンガリーに来て、みんなに出会えて、よかった。Nagyon szépen köszönöm！

A két év hét hónapra visszatekintve

Oshikawa Takako(16/2 japán nyelvtanár)

2004. december elsején érkeztem magyar földre. Kemény, hideg tél volt. Már délután négyre teljesen besötétedett és az emberek arca is borúsnak, komornak tűnt. "Te jó ég, milyen zord egy hely!" - volt róla az első benyomásom. Ezt egy szigorú egyhónapos nyelvi tréning követte, amely alatt egy családnál voltam elszállásolva.

Azután jött a máig is feledhetetlen 2005 január tizedike, amikor szolgálati helyemre, Miskolcra érkeztem. Még mindig elevenen emlékszem arra az érzésre, ami akkor fogott el, mikor először léptem a lakásba. Abba a lakásba, amelyben először lakom majd egyes-egyedül, s amely akkor még teljesen üresen állt. Vajon milyen napok várnak itt rám? -- méláztam a várakozásba vegyült bizonytalanság érzésével küszködve.

Az utána jövő fél évben bizonytalankodás, kudarc és kétségbeesés fogadott nap mint nap. Kapkodás a munkában, az iskola visszaminősítése, bajok a lakással és az emberek szűklátókörűsége, hogy csak ázsiai származásomat veszik észre, stb. tört rám, egyik a másik után -- ez volt a "sötét ború fél éve".

Viszont, alighogy kezdett véget érni ez a "sötét ború féléve", apránként az én érzéseim is vele változtak. Nem, ez nem egyszerűen csak annyi, hogy hozzászoktam. A magyarok tanítottak meg sok mindenre. Eszembe juttatták azt, amit mi, japánok már elfeledtünk, a természet, a család szeretetét, a kultúra és a szokások fontosságát. Sok ember segített abban, hogy befejezhessem a munkámat. Hálás vagyok azoknak a kollégáknak, akik sok mindent elmagyaráztak nekem; nekem, aki még a balt is összekeveri a jobbal. Hálás vagyok továbbá az ismerősöknek, barátoknak, akik mindig aggódtak értem, azoknak a magyarországi önkéntes barátaimnak és az iroda dolgozóinak, akik tanácsokkal láttak el. Különösen hálás vagyok a tanítványaimnak, akik megértették ügyetlen magyar beszédemet és akik talán a legjobban értettek engem. Nem fogom elfelejteni a Japán napot sem, amit együtt szerveztünk. Ahogy elnézem diákjaim alakját, akik szeretik a japán nyelvet és igyekezettel tanulnak, úgy érzem, jól tettem, hogy több mint két évvel ezelőtt ide jöttem. Azt viszont nagyon sajnálom, hogy a JICA kivonul innen, éppen most, amikor oly nagy a japán nyelv iránti érdeklődés. Hatodik önkéntes voltam a szolgálati helyemen, amit a városban arról volt híres mint az egyetlen hely, ahol japánul lehet tanulni. Ez a hírnév is elődeimnek közönhető, és annak, hogy egymást váltottuk. Szeretném, ha a diákok valahogy folytatnák a japán nyelvet a JICA kivonulása után is.

Sokféle dolgot tapasztaltam. Újra megértettem, hogy külföldön lakni nehéz dolog, s hogy egyedül nem volnék képes életben maradni. Megtapasztaltam az emberek ridegségét, de azt a melegséget is amivel mindezt le lehet győzni. Ennyi fért bele a két év hét hónapba. Örülök, hogy magyarországra jöhettem és találkozhattam veletek. Nagyon szépen köszönöm !

*　　*　　*

清水奈々(16/2 空手道)

背の高い男子学生に囲まれて空手の稽古をすることになるだろうとの思いとは裏腹に、多くの女子学生に囲まれる活動となった。

大学の体育の授業として空手を指導するという要請でセントイシュトヴァーン大学へと配属された。活動してきた約2年間の間に男子学生が女子学生を上回ったことはない。日本でも空手をしていると「こわいね。近寄らないようにしないと。」なんて冗談交じりに言われることがあるので、こんなことになるとは思ってもいなかった。もし、これが男性隊員であったのならば男子学生の方が多かったのかもしれない。私が行ったことで女子学生が空手をするという機会ができたのではないかと思う。そうであったのであれば嬉しい。

授業に来たほとんどの学生が初心者だった。まっさらな状態から私が教えていったことをできるようになり少しずつでも上達していく姿を見られるのは楽しかった。学期末の最後には形のビデオを撮り観賞した。ビデオ撮影に抵抗があったようだが、2学期目になるとそれにも慣れ前学期と見比べもした。そうすることで上達していることが学生自身も確認できているようだった。

しかたがないことだが、最後として派遣され活動終了近くになり、学生に来学期についてきかれ残念な顔をされるたびに私自身も残念な気持ちでいっぱいだった。ただ、空手を通じで少しでも日本を近くに感じてくれるようになったのであれば嬉しい。

EUに加盟したことで今ハンガリーは激動の時であると思う。その時期にこの国にいられたということは私にとって貴重な体験となった。今まで関わってきた学生や同僚などとの思いでも一生に残るものとなった。様々な問題もあるようだが、ハンガリーのこれからの発展を心から願っている。

Azt hittem, hogy majd magas diákfiúk fognak körbevenni a karateedzésen, de valójában sok diáklány vett körbe szolgálatom során.

Az egyetemi testnevelés keretében karateoktatásra volt igény, ezért a Szent István egyetemre küldtek. A szolgálatban eltöltött közel két év alatt soha sem volt több diákfiú mint lány. Japánban is, ha mondtam, hogy lány létemre karatézom, azzal cukkoltak, hogy vigyázni kell velem, és jobb, ha nem jönnek közel hozzám. De azért erre nem gondoltam volna. Persze, ha fiú lett volna az önkéntes, lehet hogy több lett volna a diákfiú, de mert én mentem, így a diáklányok is lehetőséget kaptak arra, hogy karatézzanak. Ha ez így igaz, akkor boldog vagyok.

Az edzésre jött diákok java része kezdő volt. A legelejétől fogva én taníthattam őket, és élveztem, hogy láthatom, ahogy apránként fejlődnek. A tanév végén legutoljára, videofelvételt készítettem a formagyakorlatokról. A felvétellel kapcsolatban ugyan volt némi ellenállás, de már a második tanévtől ahhoz is hozzászoktak és össze is hasonlítottuk az előző tanévi felvétellel. Így a diákok maguk is meggyőződhettek fejlődésükről.

Ahogy közeledett az önkéntesi szolgálat vége és a diákok kérdezősködtek a következő tanévről, nem tudtam mit tenni mint szomorú arcot vágni, én magam is nagyon sajnáltam a dolgot. De ha a karatén keresztül csak egy kicsit is közelebb érzik magukhoz Japánt az engem boldoggá tesz.

Az EU-ba való belépéssel Magyarország a gyors változások időszakát éli. Értékes tapasztalat volt számomra az, hogy ebben az időszakban Magyarországon élhettem. Az eddig megismert diákok és kollégák emléke is megmarad egy életen át. Úgy tűnik, Magyarországon sokféle probléma van jelen, de szívből kívánom az ország további fejlődését.

*　　*　　*

JOCVハンガリー活動終焉に向けて

山本菜美（16/2 日本語教師）

海外で2年も暮らしていたら、それはもう驚きとハプニングの連続で、波乱万丈な生活を送ることだろうと思っていた。結局2年7ヶ月もハンガリーにいることになったのだが、大きな事件もなく、平

穏無事に時は過ぎていった。右も左もわからない状態で来たが、とりあえず右か左かはわかるようになった。いまだに方向感覚はゼロではあるが。けれども、笑顔で「ケセネム」さえ言えれば、大抵のことはカバーできることを学んだ。一人の外国人市民として、カポシュバールという土地で普通に生活することができたのは、非常にえがたい経験だと思っている。

しかし、これだけ平和な生活を送れたことは、もちろんわたし一人だけの力では不可能だった。JOCV関係者の皆様を筆頭に、カポシュバールの人、日本にいる家族や友達、その他わたしを取り巻く全ての人たちに感謝している。これだけ多くの人たちと会えたのに、その中に嫌いな人が一人もいないというのは奇跡的な幸福である。

最初は、日本語教師として自分が向いているのか不安だった。学校、行きたくないな…そう思ったこともないわけではない。しかしそんな心とは裏腹に、生徒たちは概ね勉強熱心で、素直でかわいい子達だった。一クラス1人～4人と少人数だったこともあり、生徒一人ひとりのことがよくわかり、仲良くなれたのはとても嬉しかった。日本語教師経験ゼロで来たので、未熟な点は色々あったに違いない。しかし、「学校は嫌いだけど、日本語は大好きです」「え？もう授業終わりですか？あと1時間勉強したい！」この言葉にどれだけ救われたことか。この生徒たちじゃなかったら、わたしは任期延長せずにもうとっくに帰国していたことだろう。

ハンガリーでのJOCVの活動が間もなく終了する。これは非常に残念なことである。けれども、ハンガリーで、カポシュバールで、ターンチチ高校で、日本語を教える事ができて本当によかった。

帰国を2ヵ月後に控えた今の正直な感想である。

どうもありがとうございました。

A JOCV magyarországi tevékenységének felszámolásáról

Yamamoto Nami（16/2 japán nyelvtanár）

Azt hittem, két évet külföldön tölteni, nem más mint meghökkentő események sorát átélni, állandó, dramatikus változásban létezni. Ehhez képest az a két év hét hónap amit végül is Magyarországon töltöttem, maga volt a problémamentes béke és nyugalom korszaka számomra. Amikor idejöttem a balt is összekevertem a jobbal, és bár a tájékozódás most sem erős oldalam, most már legalább tudom, melyik melyik.

Azt is megtanultam, hogy egy mosollyal és egy köszönömmel sok mindent el tudok intézni. Mindenesetre egyedüli külföldiként Kaposváron élni olyan tapasztalatot adott,

amelyhez egyáltalán nem könnyű hozzájutni.

Mindezek ellenére, számomra elképzelhetetlen lett volna a saját erőmből ilyen nyugodt életet élnem. A JOCV-s emberekkel az élen, hálás vagyok a kaposváriaknak, a japán családomnak, barátaimnak, és mindazoknak akik körbevették ezt a másik önmagamat.

Csodálatos szerencse az is, hogy ennyi ember közül eggyel sem találkoztam, aki útálatos lett volna.

Először bizonytalan voltam, való-e nekem egyáltalán a japán nyelvtanárság. Nem mondhatnám, hogy ne gondoltam volna néha, hogy nem akarok iskolába menni... Mégis, a másik oldalon ott voltak a diákok, akik nagyrészt szorgalmasak, szelídek és aranyosak voltak. Azután hozzátartozott az is, hogy egy-egy osztályban csak kis létszám, 1-4 fő volt csupán, így a diákokat külön-külön is jól ismertem, és nagyon örültem, hogy jóba lettem velük. Miután nulla nyelvtanári tapasztalattal érkeztem, sokminden volt, amiben felkészületlen voltam. Mégis, sokat segítettek nekem az olyan mondatok mint például az „utálom az iskolát, de a japán órát szeretem" vagy a „Hogy? Már vége is? Még egy órát tanulni akarok!". Ha nem ők lettek volna a diákjaim, nem is hosszabbítottam volna, és már régesrég itthon volnék.

Nem sokára Magyarországon megszűnik a JOCV tevékenysége. Ezt nagyon sajnálom, de nagyon örülök, hogy taníthattam Kaposváros a Táncsics Gimáziumban. Ez az őszinte véleményem így, két hónappal a hazatérés után.

Nagyon szépen köszönöm.

*　　*　　*

「来るべくして(？)来た場所」

後藤 将太 (17/1 日本語教師)

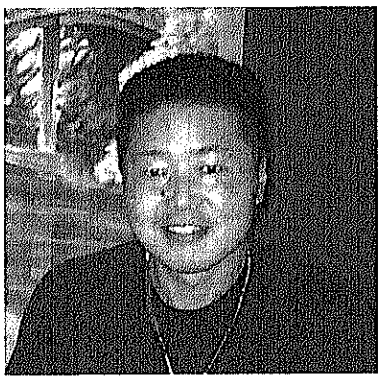

5～6年前、インタネットサイトの日本語教師求人欄を見ていた時、ハンガリー・ブダペシュトのどこかの教育機関の求人広告を見たことがある。

その「ドナウの真珠と呼ばれるブダペシュトで日本語を教えてみませんか」という宣伝文句のインパクトはかなりのものであり、当事の自分にしては想像もつかないそんな遠い所で日本語教育が行われている事実に、やけに感心したことを覚えている。

ちょうど同じくらいの時期、自分が通っていた空手の道場の師範と先生の何人かがハンガリーにて「空手セミナー」を行った。

道場の機関紙でそのセミナーについての記事を読み、日本の武道である空手を熱心にやっているハンガリー人がたくさんいるということを知り、その時ハンガリーの風景の写真も初めて見たのだが、またまたやけに感心したのを覚えている。

そしてその時、こんなところで日本語を教えて、空手もできたらいいだろうな、と漠然と思ったが、その後2～3年ほど東京で日本語教師として働いている間、そんなことは完全に忘れていた。JICAからいただいた青年海外協力隊の合格通知を開くまでは。

私が任国として、「とりあえず」出した希望は東南アジアで、第二希望も中南米であり、ヨーロッパの「ヨ」の字も、ハンガリーの「ハ」の字も無かっただけに、かなり驚き、興奮したことを覚えている。そして、生まれつき単細胞な私は、この出来事を運命的偶然と信じ込み、ハンガリーという国を「行くべきして行く国」と決め込んでしまった。

その後約半年ほどして配属先である「バビチ・ミハーイ高校」に赴任し、念願のハンガリーでの日本語教師としての活動も開始した。

そしてもう一つの興味は、ハンガリーで空手を続けることができるかということ。

私はハンガリーに来る前、「アンドレアさん」というハンガリー人女性のメールアドレスを空手の先生から教えてもらっていた。

「アンドレアさん」は、自分が通っていた日本の空手道場の本部(神奈川県平塚市)でかなり熱心に修業し、その事務所で職員としても働いていたことさえあるそうだ。

ハンガリーへ来てから何度かこのアンドレアさんに連絡し、しばらく何の応答も無かったが、ある日いきなり電話して来て、私の職場であるバビチ・ミハーイ高校へわざわざ来るという。

なんでわざわざ自分の職場まで来るのかたずねてみたら、「私も昔、バビチ・ミハーイ高校で働いていたんですよ。ひさしぶりに同僚にも会いたいですから」だとか・・・。

自分が探していた空手家の「アンドレアさん」とクロスロードにも載っていたJOCV日本語教師の元カウンターパートの「アンドレア先生」が同一自分物だったとは・・・。

この時が、またしても運命的な偶然に驚き興奮し、このバビチ高校が「来るべきして来た職場」であった、と勝手に「自信から確信に変えた瞬間」であった。

その後この「タカーチ・アンドレアさん」に道場を紹介してもらい、ハンガリーの空手の稽古を体験することもできたのは非常にうれしかった。(実際体験できたということでけっこう満足してしまい、現在かなりさぼりがちであるが・・・。)

そうこうするうちに1年10ヶ月が経ち、この「来るべきして来た職場」が自分の人生においての最高の職場になったということは間違い無い。

最近ハンガリーの政治のあおりを受け、教育機関も合併やリストラが進んできている。

周りの高校も合併の対象になったりして、学校自体が消滅してしまうこともあるようだ。

この最高の職場であるバビチ・ミハーイ高校でもそういう噂がけっこうある。学校自体と長年続いてきた日本語教育とが決して消えてしまうことがないようと、願うばかりだ。

"A hely, ahova a sors (?) rendelt"

Goto Shota (17/1 japán nyelvtanár)

Úgy öt-hat éve, amikor böngésztem az interneten a hírdetéseket, a japán nyelvtanároknak szóló álláslehetőségek rubrikájában egy magyarországi, budapesti oktatási intézmény hírdetését pillantottam meg. Eléggé megfogott a hírdetés mottója "Van-e kedve a Duna Gyöngyszemének hívott Budapesten japán nyelvet oktatnia?" Emlékszem, milyen csodálattal töltött el, hogy még olyan elképzelhetetlenül messze is tanítják a japán nyelvet.

Ezzel egyidőben volt, hogy a karate klubból, ahová jártam, a mester és néhány oktató Magyarországra mentek karate szemináriumot tartani. A klubunk hírlevelében is volt egy cikk, ami azt írta, hogy a karate mint japán harcművészet iránt sok magyar érdeklődik lelkesen. Életemben először láttam egy akkori magyar látkép fotóját és emlékszem, hogy ezt is megcsodáltam.

Lehet, hogy akkor átfutott az agyamon, hogy de jó is lenne egy ilyen helyen egyszerre japánt is tanítani meg karatézni is, de az utána következő két-három évben, amikor Tokióban japán nyelvtanár voltam, ez teljesen kiment a fejemből. Legalább is addig, amíg ki nem nyitottam az értesítőt amit a JICA-tól kaptam arról, hogy felvettek a JOCV-be, ebbe a külföldön szolgálatot teljesítő önkénteseket tömörítő szervezetbe.

A szolgálatteljesítés kívánt helyének ugyan bejelöltem „miheztartás végett" Dél-Kelet Ázsiát, másodiknak pedig Latin-Amerikát, de sem Európa E-je, sem Magyarország M-je nem szerepelt ott a papíron, ezért az, amit kaptam, emlékszem, hogy különösen meghökkentett és lázba hozott. Ettől aztán – lévén, hogy születésemtől fogva olyan egyszerű ember vagyok, mint az egysejtű – beképzeltem magamnak, hogy ez bizony egy sorsszerű véletlen és ezt a Magyarország nevű országot is kezdtem úgy tekinteni mint „az országot, ahová el kell menni". Ezután kb. fél évvel szolgálati helyemre küldtek, a Babits Mihály Gimnáziumba és nekiláttam a japán nyelvtanári tevékenységemnek álmaim Magyarországán.

És akkor ott volt az a másik, ami érdekelt, hogy vajon tudom-e folytatni a karatét Magyarországon. Még Magyarországra jövetelem előtt, kaptam egy címet a karate mesteremtől, egy bizonyos Andrea nevű magyar nő email címét. Ez az Andrea

ugyanoda járt, ahova én is, a japán karateklubok központjába (a Kanagawa megyei Hiratsukába), nagyon lelkesen gyakorolt és állítólag még az ottani irodában is dolgozott. Amikor Magyarországra érkeztem, sokszor üzentem neki, de egy darabig semmi válasz nem érkezett tőle, azután egy nap hirtelen telefonált és azt mondta, hogy meglátogat a munkahelyemen a Babits Mihály Gimnáziumban. Amikor rákérdeztem, miért pont a munkahelyemen akar meglátogatni elmondta, hogy azért, mert ő is régen a Babits Mihály Gimáziumban dolgozott és szeretné volt kollégáit meglátogatni. Vagyis, az a karatés Andrea akit én kerestem, és a Crossroad-ban a JOCV-s japán nyelvtanárok fogadófeleként szereplő Andrea egy és ugyanaz az személy volt....

Ekkor újfent meglepődtem és lázba hozott a sorsszerű véletlen érzése, az, hogy ez a Babits Gimnázium valami olyan „hely, ahova el kellett jönnöm" – ez volt a pillanat amikor a hit bizonyossággá vált bennem.

Utána Takács Andrea megmutatta az edzőtermet, és nagyon boldog voltam, hogy egy magyar karateedzést is kipróbálhattam. (Igazából ezzel a próbával nagyon meg is elégedtem, mert mostanában eléggé szabotálom az edzéseket)

Mialatt ezt is azt is csináltam, eltelt egy év, tíz hónap és „a hely ahova el kellett jönnöm" az életem legjobb munkahelye lett.

Nemrégiben meglegyintett a magyar politika szele is; oktatási intézményeket vonnak össze, racionalizálnak. A környező iskolák az összevonások tárgyává váltak, és vannak iskolák, amelyeket felszámolnak. Keringenek hasonló pletykák életem legjobb munkahelyéről, a Babits Mihály Gimnáziumról is. Csak azt kívánom már, hogy maga az iskola és a hosszú időn át folytatott japán nyelvi képzés ne szűnjön meg soha.

*　　*　　*

ハンガリー

藤原　洋造(17/2　野球)

2005年11月30日、25歳にして初めて海を渡り、「ドナウの真珠」ブダペストを首都とするハンガリーにやってきた。

大きな期待と、それ以上に大きな不安を抱いて。

活動が始まる前にまず驚きを頂いたのは、2年間僕が住むことになる「我が家」を見たときである。「2年間ここでキャンプか」と思い、人生2度と無いだろうというロッジ生活と、四季の移り変わりを十二分に堪能できる庭を手に入れた。花のじゅうたん、ミツバチの大群、りんごやチェリーの取り放題。

住めば都とはまさにこのことだ。

私が所属するセンテンドレ(sleepwalkers)は私で日本人コーチ4人目。活動中幾度となく先輩隊員の逸話や伝説を聞き、笑顔で昔のことを語り合う選手たちから、私自身も多くのパワーをいただいたが、同時にその時その時の先輩隊員の心情を察することも難しくなかった。

今、ここハンガリーに来て1年4ヶ月が経過し、少しずつ少しずつ確かな形として、私達日本人コーチの願い、想いが実を結び始めているように感じている。

ボール(道具)の管理、グランド整備、アップにダウン、トレーニング。今年に入り、私がそれらの言葉を発することがほとんどなくなったことは、日本人コーチから何千、何万回と言われたであろうそれらの言葉が、彼らの心の中にとどまり始めた証拠だろう。また野球は「準備」「片付け」「手伝い」なくして、練習や試合は成り立たない。ハンガリーの人達が一番苦手？？なこれらの事を理解し、行動に移すことができたなら、ハンガリー野球界の発展も時間の問題だろう。

ハンガリー派遣最後の隊員として、皆様のたくさんの思い出がつまったこの地で、残りの時間をさらに大切に過ごし、確かな足跡を残して行きたいと思う。胸を張って帰国できるように。

最後に「海外で野球がしたい、海外の野球を見たい」という私の夢を叶えてくれた青年海外協力隊、並びにハンガリーに心から感謝いたします。

Magyarország

Fujiwara Yozo(17/2 baseball)

2005 november 30.-án, huszonöt éves fejjel, az első külföldi utam várakozással és bizonytalansággal telve Magyarországra vezetett, arra a Magyarországra, melynek fővárosa, Budapest, a „Duna Gyöngyszeme" .

Még mielőtt nekiláttam volna önkéntesi tevékenységemnek ért egy nagy meglepetés, amikor megpillantottam a házat az „othonomat" ahol majd két évig lakni fogok. „Na, akkor itt vajon két év táborozás lesz...?" – jutott eszembe amikor megkaptam a kunyhót, amelybe valószínűleg senki be nem költözne kétszer és a kertet, amely híven követte a négy évszak változásait. Virágszőnyeg, méhek raja, alma és cseresznye minden mennyiségben. Végül is, ahogy a mondás tartja, mindenhez hozzá lehet szokni – gondoltam.

A szentendrei Sleepwalkers-nél én voltam a sorban a negyedik japán edző. A szolgálat alatt számtalanszor hallgattam az elődeimről szóló anekdotákat és legendákat, amelyeket nevetve adtak elő a játékosok. Ezekből sok erőt merítettem, de ugyanakkor könnyen együtt tudtam érezni az akkori önkéntesekkel.

Most, hogy Magyarországon már egy év négy hónapot eltöltöttem, érzem, ahogy apránként láthatóvá válik és realizálódni kezd mindaz, amit mi, japán edzők kívántunk; a labdák (sporteszközök) nyilvántartása, a pálya rendbentartása, a bemelegítés és a lecsillapodás, az erőnléti gyakorlatok.

Az, hogy én az idei év kezdetétől elkezdtem elhagyni ezeket a parancsokat, csak azt bizonyítja, hogy annakidején számtalanszor hallották már ezeket a japán edzőktől és, hogy végre elkezdett bennük is gyökeret verni. Mint ahogy azt is, hogy a baseballban előkészület, rendrakás és egymásnak való segítség nélkül nem lehet sem edzést, sem mérkőzést tartani.

Szerintem, ha magyarok meg tudták érteni hogy ezek, amiktől ők annyira húzódoztak (??) mennyire fontosak, és át tudják ültetni majd a gyakorlatba, akkor a magyar baseball fejlődése már csak idő kérdése.

Utolsó magyarországra küldött önkéntesként szeretném a maradék időt fontosnak venni és hasznosan eltölteni; biztos lábnyomokat akarok hátrahagyni ezen a földön, amihez mindenkinek annyi kedves emléke tapadt, hogy azután büszkén térhessek haza.

Végül pedig hálás vagyok a JOCV-nek és Magyarországnak, hogy valóra váltották azt az álmomat, hogy külföldön szeretnék baseballozni és szeretném látni, ahogy a külföldiek baseballoznak.

*　　*　　*

梅木理香（17/2 日本語教師）

はじめに1992年以来、ハンガリーへの青年海外協力隊派遣活動に尽力されてこられたJICA関係者の方々、ハンガリー関係者の方々、そして現地で活躍されてこられた皆様、本当にお疲れ様でした。

私達、17年2次隊の二名が青年海外協力隊としてハンガリーに派遣される最後の隊員となります。派遣前から前任者の方々が築き上げてきたものを受継ぎつつ、総括をしていかなければならないということでプレッシャーもありましたが、周囲の方々に恵まれ、かけがえのない毎日を過ごす

ことができています。任期はあと半年残っているので、これからもっと大好きなハンガリーやハンガリー人を見て、知って、感じて、悔いの残らないよう活動して帰国したいと思います。

自分も何かの役に立てることがあればと思い協力隊に参加したものの、結局は私が与えるものより得るものの方が大きいような気がしています。日本にいても見えなかったであろうことが見えたり、人間として大切なことを学ばせてもらっています。

一番強く感じるのは人と人との繋がりの大切さです。言葉にすると抽象的になってしまいますが、今私が笑って過ごしていられるのは周囲の方々に恵まれているおかげだということを強く感じています。

私を本当の娘のように扱ってくれるハンガリー人家族、自分の成長を私自身の成長にも繋げてくれた学生や協力的な同僚、活動面だけでなく生活面でもアドバイス下さったJICA関係者の方や先輩隊員、訓練中だけでなく現地でも親しくしてくれた語学講師、数え上げると際限がないほど多くの方々に助けられてきました。

日本へのホームシックよりも先に、任国外旅行先でハンガリーに対するホームシックにかかった時は、母国日本と同じくらいこの国とこの国で関わっている人々が好きなんだということを体感しました。家族として、師弟として、友人として、立場は様々ですが、どれにおいても誇りを持てる人間関係を築けたことを嬉しく感じています。

ここでの出会った人はもちろん、日本にいる家族や友人、またこれから出会う人達を大切にして、この2年間で得た経験を日本でも存分に活かしていきたいと思います。

最後になりましたが、この場をお借りしてJICA関係者の皆様、配属先やお世話になった現地の方々、また家族に感謝したいと思います。本当にありがとうございました。

JICA、ならびにハンガリー国の益々の発展を心よりお祈りしております。

Umeki Rika（17/2 japán nyelvtanár）

Először is szeretném megköszönni a fáradságos munkát mindazoknak, akik az 1992 óta Magyarországra is önkénteseket küldő JOCV tevékenységét támogatták; a JICA illetékes személyeinek, a magyar fél illetékeseinek és mindazoknak akik a helyszínen tevékenykedtek.

Mi, a 17/2-es szolgálati egységhez tartozó két ember, az utolsók vagyunk a JOCV-s önkéntesek sorában. Átvettük, amit idekerülésünk előtt elődeink, a korábbi

önkéntesek felépítettek és bár ott volt a feladat, hogy az örökséget rendeznünk kell, mégis, azoknak az embereknek köszönhetően akik körbevettek bennünket, olyan életet élhettünk itt nap mint nap, amit semmi másra nem cserélnék fel.

A szolgálati időnkből fél év van hátra, ezért szeretnénk megnézni, megismerni, átérezni magyarországot és a magyarokat, akiket nagyon szeretünk. Szeretnénk úgy befejezni itteni tevékenységünket, hogy semmi olyan ne maradjon ki belőle, amit később sajnálnánk, hogy nem tettünk meg.

Személy szerint azért léptem be a JOCV-be, mert gondoltam, hátha valahol hasznomat veszik, de igazság szerint úgy érzem, itt több az, amennyit kaptam, mint amennyit én adtam. Olyan dolgokat tapasztaltam, amelyeket Japánban soha sem láttam volna, és olyan dolgokat tanulhattam meg, amelyek emberként nagyon fontosak nekem.

Amit a legerősebben érzek, az az ember és ember közötti kapcsolat fontossága. Ha így, nyelvi formába öntöm, absztraktan hangzik, de végül is arról van szó, hogy annak köszönhetem mindazt, hogy ilyen vidáman élhetek itt, hogy szerencsém van azokkal, akik körülvesznek engem.

Megszámlálhatatlanul sokan segítettek nekem; az a magyar család, amely úgy kezelt engem, mintha a csak a saját lányuk lennék, a segítőkész kollégák és a diákok, akik a fejődésüket a saját fejődésemhez igazították, a JICA illetékesek és idősb önkéntesek, akik nem csak a munkával, hanem az élettel kapcsolatban is hasznos tanácsokkal láttak el, vagy a nyelvtanárom, aki nemcsak a nyelvi tréning alatt, hanem utána, a helyszínen is kedves volt velem.

Ahelyett, hogy Japánba vágytam volna vissza, Magyarország iránt éreztem honvágyat, amikor szolgálati helyemet elhagyva külföldre utaztam. Azt éreztem akkor, hogy az országot és a hozzá tartozó embereket annyira szeretem, mint saját szülőhazámat, Japánt. Sokféle helyzetben, családtagként, tanár-diák viszonyban, barátként élek közöttük, és boldogság tölt el, ha arra gondolok, hogy, hogy ezek mindegyike olyan emberi kapcsolat amelyre büszke tudok lenni.

Az itt megismert emberekkel az élen, becsülni fogom a Japánban élő családomat, barátaimat és azokat is, akikkel majd ezután találkozom, és szeretném azt a tapasztalatot kamatoztatni, amit itt e két év alatt kaptam.

Utoljára, szeretném hálámat leróni minden JICA illetékesnek, a szolgálati helyemnek, a helyi embereknek, akik törődtek velem és családomnak. Nagyon szépen köszönöm!

Kivánom hogy Magyarország és a JICA egyaránt fejlődjék!

あとがき

木村精一
(JICA/JOCV ハンガリー事務所駐在員)

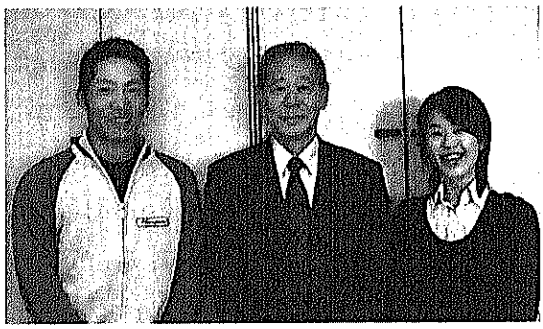
藤原・梅木 最後の派遣隊員と事務所で

協力隊派遣の最終目標は？「協力隊員を派遣しなくていいような国になること」も一つの目標ではなかったでしょうか。これまでに政変等で派遣を中止した国々はありましたが、派遣している側から隊員の派遣を取りやめるという状況になったのは今回が初めてとなりました。その意味では、協力隊事業が始まって42年このような結果が出ることは記念すべきことと思われます。

2004年5月1日ハンガリーは念願のEU加盟を果たしヨーロッパ諸国の一員となり、1992年から派遣を開始した協力隊事業も平成17年度第二次隊の隊員派遣を最後に16年間の活動を終了することとなりました。これは協力隊事業のみならずJICA事業の終了であり、日本のODAによる支援は対ハンガリーにおいて終了ということになります。

これからはハンガリーがドナー国として発展して行かれんことを祈念いたします。

ハンガリーにおける協力隊活動は教育分野、特に日本語教育が主たる活動現場で述べ127人の派遣隊員中62人約半数の隊員が日本語教師として活動をしてきました。年々日本語履修者が増える中惜しまれての協力隊員派遣終了ですが、日本語をとおして日本とハンガリーとの力強い架け橋になったことは自負してよいことと確信しています。

私自身も1996年から1999年にかけて広尾訓練所で41名のハンガリー派遣隊員を送り出し、2003年からはハンガリーで39名の隊員と共にし、127名派遣隊員のうち80名もの隊員と知り合うことが出来た中でハンガリー派遣の終了に立ち会えるのも何かの縁ではないかと光栄に思っています。

JICA事業終了にあたり記念誌作成を企画したところ、ハンガリー関係者から、JICA関係者から多くの原稿が集まり無事に発行することが出来ました。この場をおかりして厚く御礼を申し上げますとともに連絡不行き届きな面があったことをお詫びしながら挨拶の言葉とさせていただきます。

ありがとうございました。

Kimura Seiichi
(JICA/JOCV Magyarországi Iroda igazgatója)

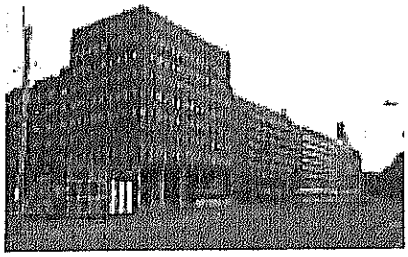
16年前のJICA/JOCV事務所

Mi az önkéntesek kiküldésének végső célja? Az egyik cél, ugye az volt, hogy „Váljunk olyan országgá, ahová már nem kell az önkénteseket kiküldeni". Eddig is voltak olyan országok, akik politikai változások, vagy egyéb okok miatt megszüntették az önkéntesek kiküldését, de most először áll fenn az a helyzet, hogy a küldő oldal maga szüntette ezt meg. Ebben az értelemben az, hogy ilyen eredményre jutottak, az Önkéntes Szolgálat 42 éves történetében is figyelmet érdemlő dolog.

2004. május 1-jén Magyarország az óhajtott Uniós csatlakozással a tagországok egyike lett, és ezzel az Önkéntes Szolgálat 1992-ben az önkéntesek kiküldésével elkezdett működése is 2005-ben a legutolsó kiküldöttekkel 16 év után véget ért. Ez az Önkéntes Szolgálat tevékenységének végével együtt a JICA tevékenységének végét, és a Magyarországnak nyújtott japán ODA támogatás végét is jelenti.

Mostantól őszintén imádkozom azért, hogy Magyarország is fejlődésének eredményeképpen a kiküldő országok sorába léphessen.

Magyarországon az Önkéntes Szolgálat fő tevékenységi köre az oktatás, azon belül is a japán nyelv oktatása volt. A kiküldött 127 önkéntes közül 62 fő, azaz kb. a létszán fele nyelvtanárként tevékenykedett. Az évek során a japán nyelvet elsajátító tanítványok száma egyre emelkedett, és jóllehet sajnos az Önkéntes Szolgálat tevékenysége itt véget ér, de szilárdan hiszem, hogy a japán nyelven keresztül Japán és Magyarország között egy igen erős hidat hozott létre, melyre büszkék lehetünk.

Jómagam 1996-tól 1999-ig a Hirooi oktatási centrumból 41 főt küldtem ki Magyarországra, majd 2003-tól Magyarországon 39 küldöttel dolgoztam együtt, az összes 127 küldött közül így 80 fővel személyes ismeretséget tudtam kötni, és hogy most megélem a kiküldetési tevékenység befejezését, úgy gondolom, ez valamiféle új kapcsolat kezdete.

A JICA működésének befejezésével, amikor egy évkönyvet kezdtünk el tervezni,

akkor a magyarországi tapasztalattal rendelkező munkatársaktól, ill. a JICA-val kapcsolatban álló munkatársaktól sok irromány gyűlt össze, amelyeket sikerült kiadnunk. Itt ragadom meg az alkalmat, hogy az esetleges hiányosságokért bocsánatot kérve szívből jövő köszönetemet fejezzem ki a folytonos és zavartalan együttműködésért.

Nagyon szépen köszönöm.

写真集
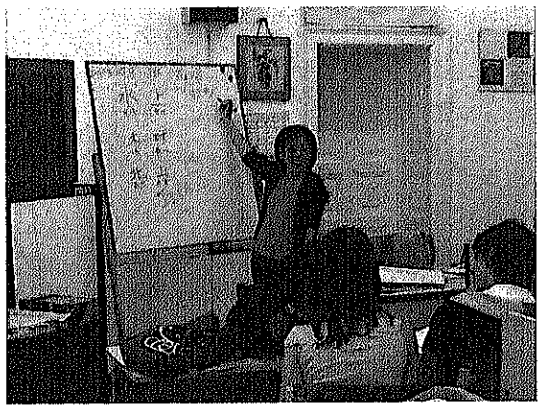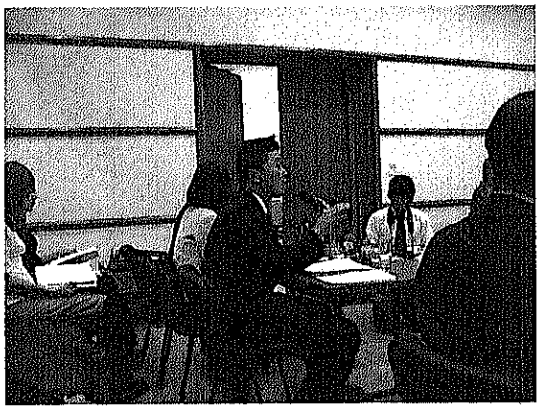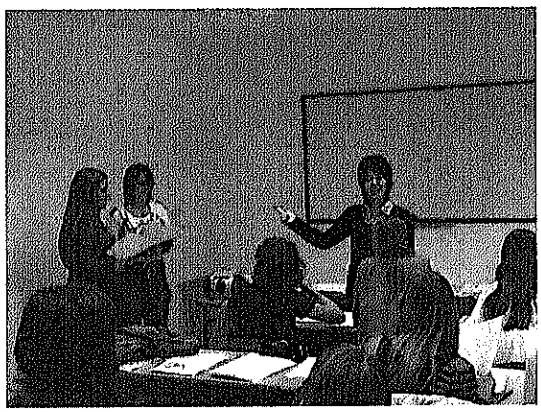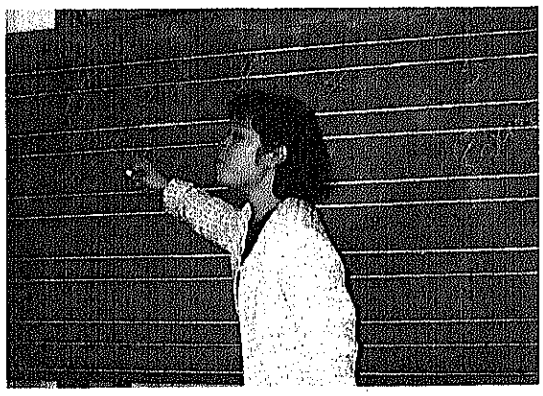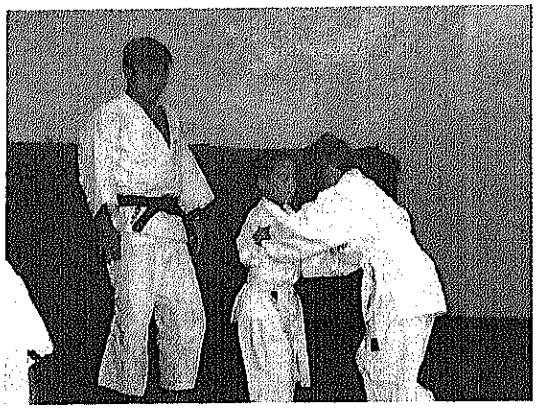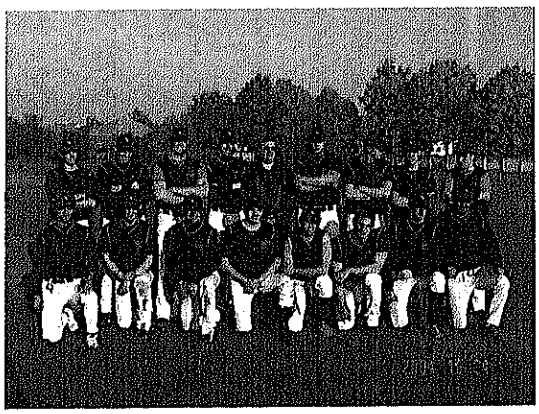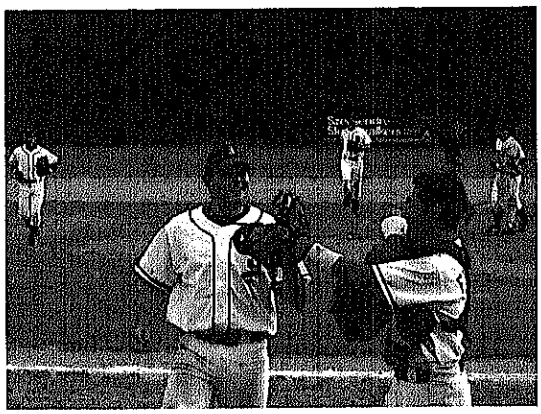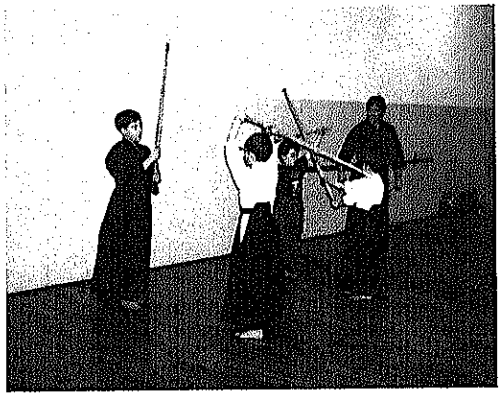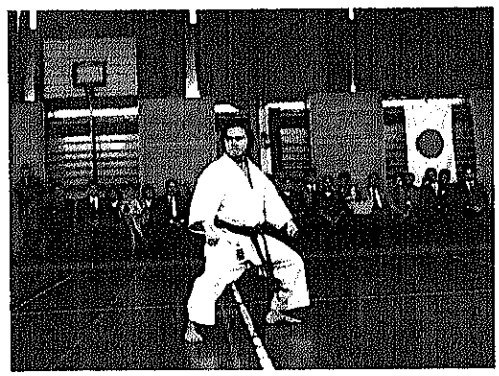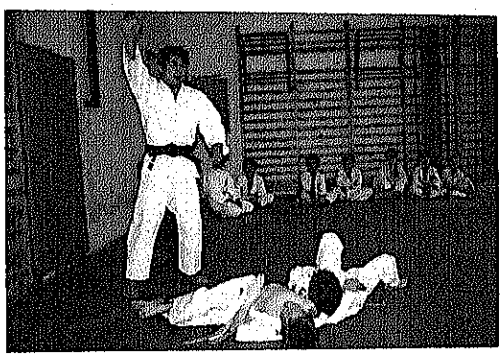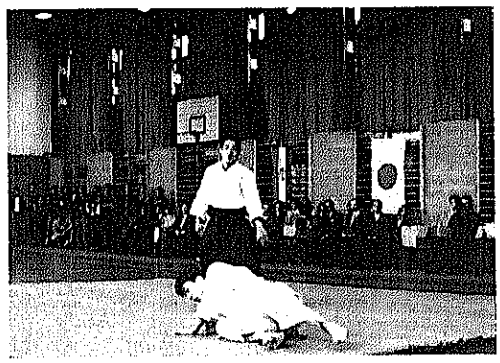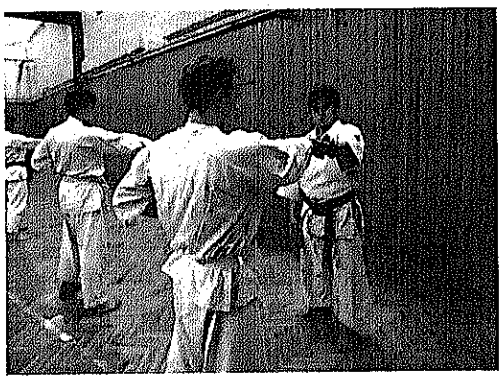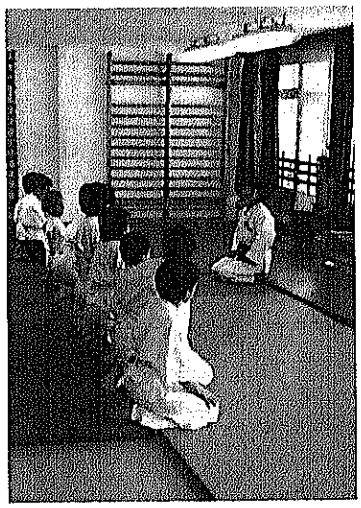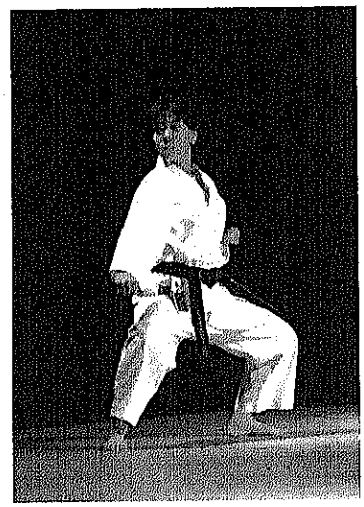
Képek